

A M. H. MUZEUM
HIRLAPOZTALYÁ

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 5. SZÁM

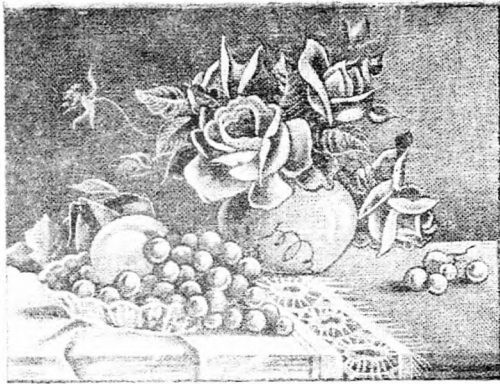
SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 FEBRUÁR 10.

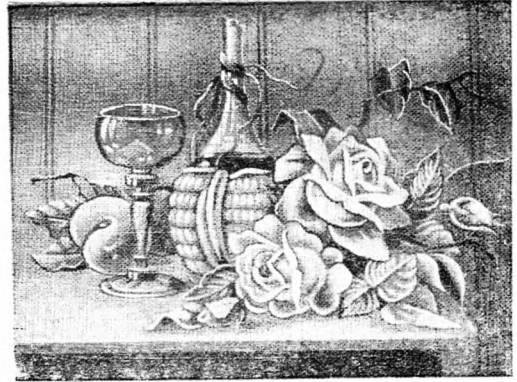

Rónai Dénes udvari fényképész felvétele

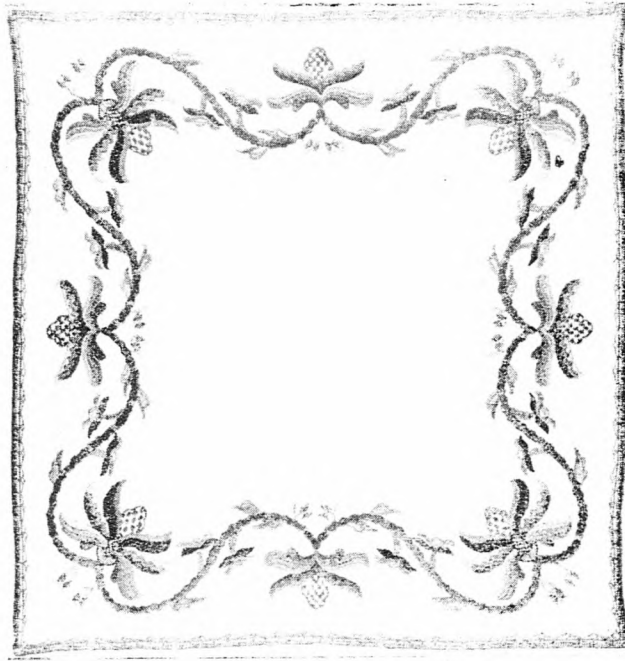
Dr. APATINI FERNBACH JÓZSEFNÉ ES KISLÁNYA

Gobelin-csendélet. Művészi előfestéssel, 25×33 cm méretben, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt ára P 13.50. Megrendelhető 0288-as szám alatt

Gobelin-csendélet. 25×33 cm méretben, művészi előfestéssel, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt ára P 13.50. Megrendelhető 0287-es szám alatt

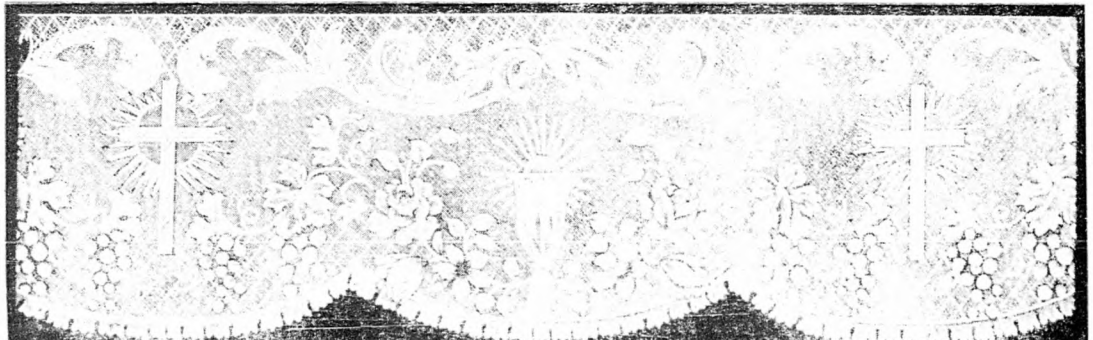

Urihímzéses terítő, 70×70 cm méretben, szürke kézimunkavászra előrajzolva, megkezdve, a kidolgozásához szükséges színtartó fonállal együtt ára P 13.60

Vázás gobelin-kép. Művészi előfestéssel, 23×32 cm méretben, a kidolgozásához szükséges fonalakkal együtt ára P 12.50. Rendelési szám 272

A kézimunkák a Muskátli Kézimunkaboltban kaphatók. Budapest, IV. ker., Régiposta-utca 12. szám vagy Szeged, Kárász-utca 3. szám

Tüll oltárterítő. Fehér főmínőségű tüllre előrajzolva, a hímzéséhez szükséges fehér vagy színes fonállal együtt, 60 cm szélességben ára P 22 — Teljesen készen hímzve métere P 60 — Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 5. SZÁM

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYOIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy hóra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő
Szlovákiában egész évre 198 Ks., fél évre 99 Ks., negyed
évre 49.50 Ks. Amerikában: 1 évre 44, fél évre 22 pengő

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PIUKOVICS-UTCA 62, ÚJVIDEK, BEM-UTCA 8, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13 ÉS MAROSVÁSARHELY, II.-UTCA 8

A glorifikált anya

IRTA PAPP JENŐ

Milyen vaksin ment el Budapest majdnem minden tollforgatója a finn író nő nagyszerű «Anna mamá»-ja mellett. Niskavuori, a föld, a család, a hagyományok, a kenyér, a józan ész és a forró szív e pompás hősnője mellett, akinek erélye és bölcsessége még most, hosszú hetek múlva is, ragyogóan sugárzik felénk a Nemzeti Színház fáradt kulisszái közül. Milyen süketen reagált ez a nagy aszfaltváros azokra a titokzatos és ősi örökre, amelyek az otthon falait tartják. A bemutató után hosszú ideig az volt az érzésünk, hogy ennek a városnak felvilágosult fiai szégyelnek meghódolni az anyai tekintély és szilárdság előtt. Elfelejtették, hogy egykor valamennyien ilyen kemény-puha anyai tenyérből repültek ki. Letagadták egészséges megindultságukat, amely erőt vett rajtuk akkor, mikor látták, hogy a színpadon egy megingathatatlan asszony kér szót és a szeretet roppant türelmével rendet teremt abban a zavaros világban, amelyet a felnőtt fiatalok szerelme dűlt fel, a szenvedélyek forgatták ki sarkaiból és az egész familiáris építményt összeomlással fenyegeti a sok rossz idegzet.

De nem is annyira az fáj nekünk, hogy mellőzték ezt a fenséges figurát, hogy nem ünnepelték s hogy elmulasztották heteken át magasztalni, — felkavarva a maguk szemérmes

emlékeit a legjobb anyáról és eseményé avatni egy ilyen ritka színpadi vendég betoppanását, — hanem az hökkentett meg bennünket, hogy mily kevés még az emberi érzék is a hasonló tünemények felfogására és megértésére. Bezzeg, ha egy finn vamp jelentkezett volna a színen és eldalolta volna, hogy «Ne kérdezd, ki voltam!...» — vagy ha egy erotikus szór systergett volna fel a suomi hámezőkről, egy sexepiles démon, vagy zseniális tehetségű kalandornő: akkor ennek a divathősnőnek bizonyára jobb sajtója lett volna. De «Anna mama» csak a tiszta réteket képviselte, a rendesen bevetett földeket, a jól megsütött házikereret, az egyenes és egyszerű tisztességet. A rendbentartott háztartás mert jelentkezni az ország első színpadán, a rendbentartott szív, a mély vallásosság, a nyugodt álmokra vágó derős lélek és a harmonikus erő, amely összetart mindent és nem tűri a bomlasztást, még ha ezt a műveletet valami káprázató tehetség végzi is, az egyéniség és a korlátlan szabadság szent jógán. Minek is ma felfedezni és ünnepelni a házi erőnyeket, a szerénységet, a jó modort, a megelégedettséget és az eszmék rendjét, mikor a világ úgys a fejetején táncol és kétes minden etikai érték?

Hát lehet, hogy felfordulás van a világon és hogy nagy a zűrzavar, de amit egy igazi anya képvisel, az sohase homályosodhat el és soha nem lehet időszerűtlen. Állhat állig fegyverben a világ és felszárnyalhatnak az égre új ideálok, tömjénezhe-

tünk szenzációs és lenyűgöző bálványokat: az anya és az otthon tartalma és magasabb küldetése örökké megmarad. Mert belőle származunk. Mert tőle vesszük át a világot, a kegyeret, az édes szót s az életet. S akkor maradunk meg erőseknek és tökéleteseknek, ha minden pillanatban boldogan és örömmel tudunk visszahajlani az anyai áldott kéz fölé. Az anyaszeretet megnyilatkozása nálunk ne ismerjen gögőt, tartózkodást, rátartiságot és értelmetlen kevélységet. Ne féljünk a fejünket meghajtani. Ne ijedjünk meg saját nagyrabecsült rangunktól, sikerunktől és rettenetes méltóságunktól, ha anyánk elé állunk. Súlyos tévedés azt hinni, hogy többet értünk el, mint ő, többek lettünk, fölibe emelkedtünk és nem illik hozzánk sem az ellágyulás, sem a fényes öröm, amely a régi gyerek szívéből ujjongva tör elő, ha visszatér az ősi házba. Atok elszakadni végképpen a szülő: háztól. A hidegség és fagy költözik állandó légkörnek a szívünkbe, ha elfelejtjük az édesanyát s azt a megnevezhetetlen melegséget és biztonságot, amely környezetében elringatja az embert. S ha egyszer az édesanyák legragyogóbb példányát látjuk feltűnni az elszürkülő színpadi termékek között: úgy érzem, nincs mit titkolni rajta, hogy kimondhatatlanul örülünk neki, nagyra tartjuk, szeretjük és körüludvaroljuk. Azok nevében, akiknek van édesanyjuk, azok nevében is, akik elvesztették és azok helyett is, akik határtalan önteltségükben megfélemedtek erről a leggyönyörűbb gyermek kötelességükről.

Asszonyok a festőművészek életében

Mednyánszky László báró asszonyösei * Irta Nagy Méda

Adrien Remacle, a híres párisi kritikus, a külvárosi utcákon át kocszított ki a szabadba. A hirtelen bontakozó fák és bokrok friss tavaszi illatát nem tudta elnyomni a nyomorok és a szennyezők az a kétségbeesítő áradása sem, amely ráfeküdt a szürke utcasorokra. A város lesgszélén, ahol már mezőkre futott az út, néhány munkás házat épített, egészen aprót, kis nyomortanyát, de mégis sajtó fedeleit. A kocsi mellett egy férfi meszes talpigát tolt, kicsit megállt pihenni, ruhájával letörölte a verítéket a homlokáról és ekkor Adrien Remacle meglátta az arcát. Megállította a kocsit, leugrott és a férfihez lépett:

— Mednyánszky László báró, mit csinál ön itt?

— Amint látja uram, dolgozom.

— De hiszen önnek erre nincsen szükségem!

— Nem is pénzért teszem, — felelte a báró és kedves, nyílt mosollyal nézett vissza a kritikus csodálkozó arcába.

— Kérem, iöijön velem a kocsimon, már olyan régen keresem önt, hogy műtermém megnézhessem, de sohasem sikerült otthon találnom.

— Ha megvárja, míg befejezem a munkám, szívesen, — mondta a báró és azonnal már kapta is föl a talpigát és tolt a készülő házacskára felé. A kritikus fejét csóválva nézett a távolodó férfi után: valóban külön ember ez a tehetséges magyar. Vajon mi készítette arra, hogy hazájától távol, neki merőben idegen, szegény, francia munkások segítségére legyen? ... Csak a jószíve? Vagy ilyenkor keres maga számára modelleket és tárgyat képeihez?

Később, amikor egymás mellett ültek a kocsiában, a kritikus újra megkockáztatta a kérdést:

— Hogyan került ezek közé a szegény munkások közé, báró úr? Mednyánszky barátságosan mosolygó szeme elkomorodott:

— Hagyjuk ezt, olyan kimondhatatlan nagy a nyomor és a szegénység, hogyha pénzzel már nem tudok segíteni, hát így próbálok megnyugtatni lelkiismeretemet. De a kritikus akkor döbbsent meg legjobban, amikor a báró műtermébe lépett, amely egyúttal lakószobája is volt. Egyetlen bútorra egy ácsolt ág volt, meg egy szék és egy gyalulaton deszkaladja a papirosainak. A festőállvány mellett két kecskelábra fektetett deszkán álltak a tubusok, bögrék és ecsetek. A falakba kampós szegek voltak verve, azon lógott esernyője, kabátja és a sok-sok kép, amelyre a nagy ablakon át zuhogott be a napfény. Adrien Remacle önkéntelenül felkiáltott:

— De hiszen ön úgy él, mint egy aszték!

— Amire szükségem van, az mind megvan. A legfontosabb egy ilyen műteremben a világosság, s amint látja, abban bőven vagyok.

— Semmi kényelem... — mormogta Remacle, — pedig, ha jól tudom, báró úr szép összegeket kap a képeiért.

— Azoknak adom, akiknek szükségük van rá, — mondta Mednyánszky kurtán. S hogy elejét vágja a további kérdézőkéskedésnek, képeiért mutatott, — talán mégis jobban érdekli önt a festő, mint az ember?

A kritikus szemügre vette a falra akasztott képeket. A külváros nyomortanyáiról ideszakadt emberek megdöbbenő fölvonulása volt ez. Ehes, kétségbeesett arcok, könyörgők tenyerek, a munkálatnok, a fáradtak és megtörték végnélküli sora. Egy nagyon öreg néni, arcán könnyvántotta barázdák, szemében benne tükrözött, hogy már mennyit temetett, urát, aki verte, fiait, akik csavargók voltak, lányát, akit elragadtott az éjszakai élet... Remacle megdöbbenve ragadta meg a festő kezét:

— Ön önt a flamand öröshöz, Rembrandt-hoz tudom csak hasonlítani. Ebből egy kiállítás rendezünk, Páris álmélnödni fog, hogy idegen ember annyire egy tud lenni a francia munkások szenvedésével.

— A szegény ember mindenütt egyforma, — mondta halkán a báró, miközben tovább vezette képei között a kritikus.

Adrien Remacle elragadtatása lassanként feloldotta zárkózottságából Mednyánszkyt s mikor az újra megkérdezte, hogy miért él annyire egyszerűen, nevetve válaszolta:

— Oseim még tizenkét várnok és kastélynak az urai voltak, én csak az álmaimhoz ragaszkodom, nekem ennyi elég.

— De így, asszony, gyermek nélkül leélni az életet?... —

— Valójában minden szegény és árva gyermeknek az apja vagyok... —

— És az asszony?... —

— Nem akarom, hogy csak pénzért szerezzenek!

— Ez túlzás, — mondta hevesen Remacle, — annyire kevésre becsüli az asszonyokat?

— Oh nem, csak magamról nem vagyok túlságos jó véleményvel. Különbösen a mi családunkban pompás asszonyok voltak. Érdeklí? Tessék, gyujtson rá egy cigá-

rettáral Hegyek között születtem, Magyarország legfestőibb vidékén, a Vág mellett, Beckón. Az egész vidék tele van vármokkal, titokzatos regék és mondák szövdönek ott s az én szobám ablakából éppen Beckó várának sziklaszcútra épített romjaira lehetett látni, ahol ösom, Stibor vajda lakott, a könyvek rejteteit kiskirálya. Kegyetlenkedéseiről úgy bűnhődött, hogy arról a sziklacsúcsról zuhant le, ahonnan öreg szolgálóját letaszította. Felesége, Dobrochna, bánatában esztét vesztette s a nép képezte szerint kövé válna ma is ott ül és néz le ura után a mélységbe. Gyermekkoromban sokszor láttam ezt a főhúr, asszonyalaki sziklát és nem értettem, hogyan lehetett egy olyan kegyetlen embert, mint Stibor, annyire szeretni? Akkor még nem ismertem az asszonyi hűségét és odaadást. Egy másik ösom, özdi Sturmenn Márton is hatalmas oligarcha volt, aki senkitől sem türt ellentmondást. Ezért küldte el magától feleségét is, aki esztendőig élt távol egy másik birtokon s amikor kislánya kérésére visszahívta ura, alázatos hűséggel és néma béketűréssal szolgált. És még ma is emlegetik a családban azt az asszonyt, aki mosolygva csókolta meg a fiát, amikor az a halálba ment. Ez nagyapómnak, Mednyánszky Lászlónak volt a felesége, aki francia lányból vált olyan jó magyar asszonnyá, hogy amikor egyik gyermekét a szabadságharc után Haynau a legelsőnek akasztatta fel, egyetlen könnyet sem ejtett a búcsúzásnál, nehogy megnehezítse fiának, hogy hősként haljon meg a haza szolgálatában. Téved, ha azt gondolja, hogy én nem becsülöm az asszonyokat. Csak nagyon sokáig voltam gyöngö és beteges, talán akkor vesztettem el önbizalmamat, hogy engem sajátmagamért is lehetne szeretni... De hagyjuk ezt. Ma már bőboról, vándormadár vagyok. Ma itt, holnap ott, jobbnakem, ha nem köt semmi. Könnyebb így tovább menni, ha az ember nem víz magával semmit, csak az álmaít...

Adrien Remacle állta a szavát. Megrendezte a párisi kiállítást és olyan dicső kritikát írt, hogy hatása alatt Mednyánszky összes képeit megvásárolták. S ő mégis gyalogosan, kopott esernyőjével kezében érkezett haza. Hova tette a képeiért befolyt ezreket? Arról a párisi külváros lakói tudnának csak beszélni, azok, akik a festő nevéét nem ismerték, csak a jó emberét. Amerre vándorolt, mindenütt rajzolt, festett képeket, de ezeket nem hozta magával, hanem ott hagyta azokat a szegényeknél bérelti szállásán, hogy értékesítsék a maguk hasznára.

A párisi siker után itthon is elismerték. A Műcsarnok kiállításán megkapta a nagy aranyérmét, de ő az ünnepeletés elől elmenekült a hegyekbe, az erdőbe és hagyta átáradni lelkén a természet varázsát. Így születtek meg a legszebb magyar tájképei a Kárpátok vidékéről, de az Alföldről is. Barangolásai közben mindig a legszegényebb embereknél vett lakást, hogy így is segítsen rajtuk. Nem tartozott sehoval, nem volt semmi holmija, nem volt semmi az övé a földön, csak két látó szeme, jószágos szíve és fiatalosan rajongó álmai. Magányos volt, mint a legtöbb nagyember, mint a sziklákon örtálló fenék.

FIAMHOZ!

En fíradt ráne vagyok az élet arcán.

Te rózsálló pir!

En szomorú sóhaj vagyok az élet száján.

Te, örvendeztető hír!

Vidám soh'sem voltam. Sírní elfeledtem!

S már csak visszafelé nézek!

Káptáram úres. Az én virágaim

már nem teremnek mézet.

Szárnyam megkopott s fíradtan röp-pen borongó gondolatom.

Lány nevét, megrészegülten a Holdnak nem mondogatom!

Te még nem jársz a hold alatt,

az Este karján alszol el, hamar...

Az álom köntöse nem éget

csak lágyan betakar.

Szívem elfogyó lángja, lelkem melege

áttalad megúult s lobogva ég.

A tűz, mit apám Ázsiából hoztak, nem

milik el,

ha szívem megállítja majd a végét!...

Borsi Darázs József

INTIM ÍRÁSOK

Lizi, aki mindenkinek „megmondja a magáét”

Nyári zápor után, délutánba hajló órában csengettek a kert kapuján. Magda asszony kinyitotta és szép vendége — mint a nők általában, ha sokat gyúgológnak — ingerülten nézett rá.

— Nahát, ez rémes! Ilyen messze lakni! ..
— Igen, de nézd eső után a virágokat!

— Ugyan, a virágok: virágok!... Jaj, a lábaim!... Alig állok. Hol egy szék, hol egy pad? Tudod, honnan jövek?
— Nem. Nem tudom.

— Feritől, attól az utolsó frátertől. No óégre, csak hogy már leülhetek. Kiáltás Rozinak egy pohár vizért... Jaj, de melegem oyan... Phü! Nahát, hogy az a Feri milyen csirkefogó!

— Add ide már a kalapodat. Rozil! Rozil! Hozz egy pohár jeges szódát, citromot, cukrot a Lizi nagyságos asszonynak. Mi van Ferivel?

Lizi, a szép, mérges vendég odaadja kalapját, retiküljét, szétdobál mindent, levezi szoknyáját, pongyoláért kiabál s egyelőre igen szellős öltözetben végérvényesen leül. És rákérzi:

— Nahát, ez a Feri! ..

Rozil, a leány, miután ismeri a vendéget, cammogni kezd. Lizit nem szereti. Nem borraivalról van szó, hanem csak úgy: passzióból utálja Lizi nagyságos asszonyt. Arcokat vág, kékis, unatkozva szolgálja ki. Rozil Lizit Isten hetedik csapásának tartja. Míg a szódát, citromot, pongyolát hozza, rendreusító gögös szemekkel veszi tudomásul a vendég meztelen karjait.

— Mi van Ferivel?

Lizi mérgesen elneveti magát, Rozi után kis titkos fintort vág, aztán, csattan egyet:

— No, annak megmondtam a magáét! ..

Hű, ha hallottad volna! ..

— Megmondtad? Már megint megmondtad?

— De meg ám! Azért, mert elváltunk, még naradt annyi jogom, hogy felülviszgaljam az otthagytott holmim. Két szép terítőm el-tűnt! .. Ezért beperelem. Adja vissza a két terítőmet.

Magda dühös lett. Lizi állandóan ingerelte az utóbbi időben. Lizi „jogok” nélküli kép-telen élni. Imádja a bíróságot, ahol a bíró a magyar állam nevében jogosan ítél és visszaserzi Lizinek a két terítőt. Lizinek reggeltől estig „jogai” vannak. Lizinek nincs gyereke, nincs háztartása. Lizinek egy vagyona van: a jogai.

Ha ez a vagyon Lizinek eszébe jut, csillog a szeme.

Három évvel ezelőtt beperelte az anyját, mert az apai örökségéhez „joga volt”. Szé-gyenkező anyja kétségbeesetten csitította aranyhajú Lizijét a bíróság előtt. Lizi üvöl-tött. Főleg az ő öröklési „jogáról” üvöltött. Lizi-nek azóta remek rókaprémjei és briliánsai vannak. Az ura könyörgött neki, hogy ve-gyünk földet rajta, kedves... Nem. Lizi jütyült az urára, tovább rakta magára drága kucáját és a keskeny, madárhúsi fno-m kis szőkeségnek fejbübjá se látszott ki a sok drága permből. Az ura elvált tőle, az anyja elbűjt előle, szégyenkezve, mély se-bekkel a szívében...
Lizi szomszasan issza a jeges limonádét. Az-tán megszólal:

— Igen, be fogom perelni.

— Ugyan, csak nem fogod beperelni két rongyos terítőért!

Lizi felszattan:

— Üristen, te sem érted meg, senki sem érti!... Mindenki engem bánt. En... én... én olyan nagyon... olyan nagyon egye-dül vagyok, Magdikám. Senki, senki sincs ilyen egyedül ezen a világon...
És Lizi szeméből ömlenek a könnyek. Sir és sir és közben motyog, masztosan, mint egy kiszolgáltatott és elkinzött gyerek. akit kidobtak valahonnan, ahol előbb nagyon el-kenyézettették és nagyon szerették.

— És motyogorog — még hullanak a könnyei —, hogy „magamra hagytak, jaj, de magányos vagyok! ..”
Magda bólintog hozzá:

— Igen, magányos vagy, Lizikém. Ezt a magányosságot, ami miatt most így sírsz, te teremtetted magad körül. Olyan’ alapo-san, hogy ismerőseid sürgösen az utca más-ik oldalára szaladnak, ha meglátnak.
— Kikérem magannak!

— Úlj vissza, ne pattogj, mert ha nekem is „megmondod”, ha nekem is „jogokról” szavalsz, akkor én leszek az utolsó barátnő-d, akitől szintén elbúcsúzhatsz, mert nekem is „megmondod”.

Lizi szeméből kövér könnyek gurulnak és tovább morog:

— Be fogom perelni! ..

— Hát persze, hogy bepereled! .. Nem elég az a szaharai sivatag, amit magad köré varázsoltál. Jól letaroltál mindent! Hol az anyád szeretete?... Hol az otthonod bé-kéje?... Az urad merre didereg, kihez üt-ed el, te szerencsétlen „jog”-bolond. Hé-napok óta ülés egy elegáns hotelben, fel-brillianszoza s ahol nem tudnak annyit fűteni, hogy elég legyen ahhoz, hogy jól érezd magad. Persze, hogy perelni fogsz! .. Rég nem láttad a bíróságot! ..

— Mindig tudtam, hogy te se szeretsz!

— Nem is szeretlek. Nem én! Te vagy az egyetlen nő a világon, akinek nincs szük-seg semmiféle szeretetre. Nyakra-főre vagdalkozol és mikor minden ember elme-nekül tőled, akkor idejössz bögni, hogy senki se szeret. Anyádat miért nem látog-atod meg?

Egydarabig hallgat, körmével vonalakat ka-par az abrosz szélén.

— Mi az, megkukulitál? Mért nem beszélsz?

— Hagyj békén!

Csüggedten bánul maga elé, aztán sóhajtva, halkán kezdi:

— Két hete becsengettem anyához. Nehe-zen, mérgesen mentem el, azaz már nem is voltam mérges, nem is tudom, hogy mi-ért... Tudod, én már régen egyedül va-

gyok... Nem nyitott ajtót. A kis kémlelő-ablakon megnézte, aztán gyorsan becsukta. Csengettem, megint csengettem... Ott áll-tam sokáig aútaja előtt. Nem kellett-m neki. Biztosan ott állt ő is az előszobában és sirt. Többé nem kellett neki... Tudod, Magdi, én már senkinek se kellek. Feritől jöttem most is. Nem volt otthon... Ha én valakihez elmegyek, senki sincs otthon... Nem is a terítőért mentem. Csak elmen-tem. Néha nem is csengetek be, csak el-megyek az ajtajánál. Tudod, egyszer láttam egy cinkét télen. Valósággal odaadtam a házunk csukott ablakához, mert onnan, a réseken át, meleg áradt félig megfagyott szárnyai alá. Én is csengetek és odaállok a csukott ajtók elé! ..

A kert kapuján csengettek. Rozil nyitott kapu. A két asszony nagy meglepetésére Feri jött végig a virágzsugéyek között. Lizi a pongyolában tágramerrezt szemmel bámulta. Erre a kinos találkozára egyikük se számított. Feri is kövédermedt. A házi-asszony kinos zavarában ide-oda húzta egy kerti széket, maga mellé tessékelt a férfit és mentegéződött, hogy üljön csak le, az ura mindjárt itthon lesz, noha tudta, hogy az ura csak este tízkor jön haza.

— Szép a kertjük, Magdi! — kezdte Feri, nagy önruralommal.

— Igen, most nyílnak a rózsák, ez az ő idejük! — felelte Magdi, és sórnny melege kezdett lenni. — Jaj, Istenem — villant át benne —, hogy lehetne most elünni in-nen?... Utadatoljeset! Lizi kirszt szépe szemével a kert kavicsos útját nézte. Feri dobolt az asztalon.

Sokszor ültek Feriék ebben a nagy, árnyas és virágos budai kertben, érő gyümölcsök alatt. Sok vidám kacagás szállt itt már Lizi ajkairól, amit Feri olyan boldogan hallga-tott. Most itt ülnek, egy csoport keserű mon-dat emlékével a szívükben. A jáknak ismerős a Lizi hangja, parfümjé, a Feri szivar-jának füstje. Valahogy el kellene kezdeni... — Feri, akar feketét? Ahogy maga szereti: forrón, erősen?... Várjon, szólok Rozinak.

— Köszönöm, nem kérek, Magdikám.

— Tudja mit, Feri? Én jözöm meg. Ez lesz a legjobb feketé a világon.

— Nem kérek, ne fáradjon, Magdi.

Magdi nyelt egy nagyot, aztán újra kezdte:

— És ha talán megkérném Lizit, ő tudná talán! ..

— Lizi? ..

Vontatottan szállt a felejtethetlen kedves neve a Feri szájából és hónapok óta elő-ször nézett Lizire, aki szemben ült vele, halványan, szégyenkezve, s aki hiába cse-gett a becsukott ajtókon, mert keményen büntetni kellett.

— Ha Lizi megfőzné, akkor meginnám! ..

Lizi pislogott, küszködve s aztán tétovázva felkelt:

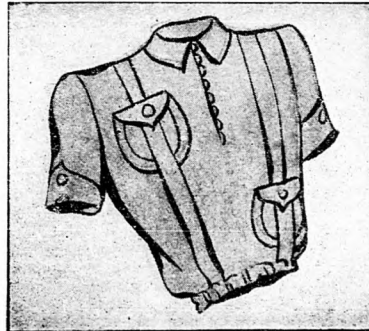
— Ha akarod... Ha akarja! .. — javí-totta ki magát.

— Ha akarod! .. Megfőzöd, idehozod és felszolgálod! .. Jól jegyzed meg, Lizi: ha felszolgálod, akkor megiszom.

— Megfőzöm, idehozom! .. és felszolgálom — mondta életében először Lizi. Halkan, puhán. Szegény Lizi... akinek e pillanat-ban összes „jogai” megsemmisültek. Egy retentő kötelesség szakadt reá: megfőzni és felszolgálni egy csúsz feketét.

— Szép a kertjük, Magdikám — mondta ismét Feri és megcsókolta Magda kezét. — És köszönöm... — mormolta, aztán szemé-vel a konyha felé vágott: szeretem, nem tehetek róla, akármilyen. Szeretem! .. Meg-lestem, mikor tőlem szegénykém elment, a csukott ajtó elől, és utána jöttem. Ó nem tudja, hogy én mindig a nyomában voltam. De meg ne mondja ezt neki! ..

Boldogan hallgatták. A ják kitérték kar-jukat és feletük elmosolyodott az ég. M. B.

Divatós blúz

Hadizsákmány

Vége volt az ütközéseknek. A rommálott házak között még néhányszor felcsaptak a lángnyelvek, fekete füstgomolyagok nyújtóztak a bombáktól felszántott mező fölött, de a gépgyuk és puskák zaja már elcsendesedett, megálltak a motorok s egyszerre lélegzeni kezdett a megtépázott föld.

Szél zörgette a fák tar gallyait, riadt libák gágogtak a kertek mélyén, valahol kuvasz vonított. Az élet minden moccnását tisztán lehetett hallani. Kemény vezényszavak röpködtek az estében, aztán felcsillantak az embercsoport, kinyitlak az ajkák: — Pihenő!

Percek alatt szétszéledt a század. Gyufák fénye lobbant, cigarettafüst vegyült a fojtó, kesernyés pernye szagába és a gépek vaspántos ajtai mögül egymásután bujtak elő a katonák. Nevettek, hangoskodva tárgyalták a diadalmas ütközet részleteit, aztán elszédtek az izzókoszromok között, ahol néhány órával előbb még a pusztulás anyaga suhogtatta fekete szárnyait.

Egyedül Barna Balázs géppuskák maradt a páncélcocsik mellett, amelyek ott sorakoztak szépen a faluszelen, mindjárt az első ház kerítésébe taposva. Vállra vetett puskával vigyázott az acélgépekre, nem mintha félteni kellett volna azokat — ellenségnek már nyoma sem volt a közelben — hanem, mert ez volt a regula. Minthogy pedig Balázs még sohasem szegte meg e parancsot, a sor pedig ráesett, mit se törődve a többiekkel, hosszús léptekkel mérte a távolságot föl és alá. Bakancsai nagyokat cuppantak a sárban, néha megállt, szürke, apró szeméit belefurta a hirtelen leszakadó sötétbe és füleit, nem hall-e valami gyanús moccnást.

Hirtelen felkapta fejét és hátraarcot csinált.

A rozzant házból, amelynek apró ablakai sötétlen bujtak meg, gyereksírás hallatszott. Először csak úgy, mintha a hang nagyon messziről jönne, erőltlenül, ványnyadtan, aztán mind erősebben, követelőzőbben.

— No bizony! — mordult Balázs, s kissé összébb húzódtól sűrű szemöldöke. — Amilyen remazuri volt itt két nap óta, azt hinné az ember, nem maradt még frmagja se a muszáznak, oszt ehun-e... ha jól hallom, biz e' gyereksírás...

Az volt. Gyereksírás. Határozott, követelőző gyereksírás. Balázs most már tisztán hallotta. Kérges tenyere megrándult a puskaszíjon, aztán kétszer-háromszor megrándult tömött, fekete bajusza is:

— Pusztuljon az ilyen népség, aki így hagyja a porontyát! — dörmögte félig-hangosan, amint közelébb ért a kerítéshez.

— Már csak megnézem, ki fija-borja ez a sivalkodós jószág? — gondolta hirtelen, de amikor átáposott a rozzant kerítésen, arcán egyszerre megkeményedtek a vonások, keze ökölbe csuklott:

— Az ördög pusztítja ki még az frmagját is!... Nem még én egy topodtat sel — robbant ki belőle határozottan. Mintha láthatatlan ellenség sújtott volna feléje, megtorpant az udvaron, feljebb rántotta a vállára feszülő fegyverszíjat. A gyereksírás egyre erősebben hallatszott. A sírás-

ban panasz, félelem kavargott, de a sötét ablakok mögött nem mozgott semmi és senki.

Balázs sokáig, mozdulatlanul állt és gondolkodott, de sehogysem tudott elhatározásra jutni. Gyüüllöködő és szánakozó érzések — mint felkevert apró parazsak izzottak, lobogtak a belsejében, s a pusztulás sivar helyén egyszerre roppant egyedül érezte magát. Haza gondolt. A feleségére, a békés és nyugodt otthonra, tíz éves házasságukra, amely gyermektelen maradt, pedig minden vágyuk, minden álmuk beteljesülését csak abban látták, hogy a porta és a föld nem marad utánuk gazdátlanul. De az Isten nem hallgatta meg fohászait... még nem, pedig az idő eljárt...

Azután gondolatai visszazuhantak a jelenbe. Hónapok óta járja a nagy orosz mezőket, s a háború emlékei, apró örömei viharoztak a lelkében, s ebből a viharból most, mint valami messziről érkező fuvalom, kihallatszik egy elárvult orgonasul hangja, a gyereksírás...

Lassanként melegedni kezdett a szíve tája. A csontos, erős kéz elernyedt a puskaszíjon, a gyüüllöt redői lassanként elsimultak a kemény arcon, a bakancsok cuppantni kezdtek a sárban.

Berúgta a rozzant viskó ajtaját és bekiáltott a csöndbe:

— Hé!... Van itt valaki?

Nem kapott választ. Sötétség ásitott feléje, s a gyereksírás félbeszakadt egy pillanatra.

Szuronysegezve botorkált a hang irányában, minthogy azonban az áporodott szagú szobában semmi sem moccant, vállára vetette puskáját és zsebéből gyufát kolerászott elő.

A fellobbanó fény csupasz falakat, üres helyiséget világított meg. Sehoh egy bútoradarab, sehoh egy falikép. Ujabb gyufát gyújtott. Füstös, repedezett búboskemence ásitott az egyik sarokban. A padkán rongyokba csavart gyermektést mocorgott, két ijedt szem csillogón tükrözött a vörös fényben.

Balázs közelébb lépett:

— No, fene! Hát te vagy? — dünyögte kissé megengesztelődve — aztán lehajolt és karjára vette a gyereket.

— Most aztán ne ríj, mer' kihagyítalak a setéliben — pöszmögött a nagy ember, s egyszerre nagy melegség csapott a szívébe. Óvatosan betakargatta a gyereket, miközben furcsa gondolatok motoszkáltak a fejében. Van e már tán három éves is... oszt milyen engedelmes a kis poronty... lám-é, már nem sír... várj, no, hadd nézelek meg közelebbről is... Ismét gyufát gyújtott:

— Biz e' fiú gyerek! Oszl milyen combjai vannak, akár a vasgyúrónak... Hát tudsz-e mán beszélni?... Persze, persze... te csak muszka nyelven értesz... no, semmi, maj' megtanulsz magyarul... mer, hogy én tégedet hazaviszlek, oszt felnevellek a magam portáján, az már bizonyos... csak a hadnagy úr... hmmm... biz, a... de úgy hallatszik néhány nap múlva menünk haza... hátha?... hmmm... Így hümmögött, beszélgetett Balázs, s most már határozott is azom mód:

— Biz én elviszem, oszt nevelek belüle jó

IMÁT KERESTEM

Csöndben várni,
imára tárn
szívet.

Készülök régen,
megtenni mégsem
lehet.

Almoknak kelyhe
mélyen elrejtve,
szunnyadó lelkem
imát keres.

Nagy úr van benne,
minden fetejve,
hallgatom gyöngö
szavát,
azután lassan
eszembe jutnak,
újra a régi,
ősi imák.

Olt Vera

magyar embert, e' még úgyse tuggya a világ sorát...

Kilépett a dohos szobából a csillagos ősz estébe. Karján az elcsendesedett gyerekek visszahuppogott a páncélcocsizhoz és előráncigálta meleg pokrócát. Gondosan becsavargatta a gyereket, s mire elkészült vele, a társai is szállingóztak vissza a faluból.

— Milyen kódis falu ez! — dörmögött valamelyik kocsivezető. — Ni, ni, hát te meg Balázs, mit takargatsz olyan nagyon? Barna Balázs kiegyensúlyozott, de mire megfordult, már nyolcan-tizen álltak körül. Vidám, hangoskodó honvédek. Balázs hümmögött, krárogott, s minden igyekezetével azon volt, hogy a pokrócba takart gyermekét elsihlyesse a páncélcocsi mélyenfekvő ülésében. A poronty meg se mukkant.

— Ni, hogy dugjal! — nevetett mély baritonján egy zömök szakaszvezető — nézjétek meg már, mit rejteget olyan nagyon!

Ha honvédek felugráltak a páncélosra Kurjongtatásuk felverte a csendet, valaki beuult a kocsi mélyedésébe.

— Vigyázz, ostoba! — hördült fel Balázs. Mondani akart még valamit, de akkor már a fiatal honvéd kibontotta a pokrócot és a bennelévő eleven jószágot magasra tartotta, a sötétben is láthatta mindenki:

— Nézd mán, no, egy gyerek! — harsant minden oldalról.

Balázs lehatotta fejét és hallgatott. Feje zúgott, mintha föbe kölöntötták volna, a szíve vadul zakatolt, bilborpi ömlött el az arcán. Érezte, hogy minden szem rászégeződik, már hallotta a minden irányból felharsanó kérdést: — „Minek... ez a poronty neked, Balázs?” — és Barna Balázs most hirtelen nem tudta, mit mondjon, mit feleljen. Mozdulatlanul állt és üres tekintettel, hosszan, révetegen nézte a magasra tartott, kapálódzó, pöttömnyi emberkét, bizonytalanul, lassan kinyújtotta feléje a két csontos tenyerét és úgy dadogta:

— Hadizsákmány... oszt... hazaviszem... a feleségemnek...

S amikor ezt kimondta, úgy érezte, hogy egyszerre megkönnyebbült, s mintha fej fölé a csillagok is egyszerre fényesebbé gyúltak volna a sötét orosz éjszakában.

SZUEZ FELE

Ebéd után volt, széles csönd a tengeren. A hajó úgy haladt, hogy a teste jobboldalán végighúzódo kabinok ablakán besütött az októbertégi nap. Az egyik kerék ablak mögött, az egymészemes fülkében, lányosalakú, fiatal nő feküdt az ágya tetején, ruhástól. Olyan gyengéd bánat rajzolódott el az arcán, mint mikor az ember önmagát sajnálja. A fény éppen a fejére esett. Lehunytt szemét odaadta a nap meleg simításának. De nem aludt, hanem emlékezett.

Két férfitra gondolt, akiket ezer kilométerekre elhagyott már a hajója. Már nem haragudott rájuk. S ez az emlékezésben megszépülő, szinte jóleső fájdalom megint kiütközött az arcán, mintha csak valami arcképre odafestették volna.

Az egyik férfi szöke volt, egyenesorrú, keskenyállú. Mindig egyenes derékkal tartotta magát. Csak akkor hajolt meg kicsit, mikor őt megcsókolta. A szemét soha nem látta ilyenkor a fiúnak, a hideg, okos, szürke szemét. Vajon csök közben milyen lehetett a színe? — és most hirtelen sajnálja, hogy ilyenkor egyszer sem tudott a szemébe nézni.

Egészen gyerekek voltak, húszévesek, mikor ez a szerelem égett közöttük. Két éven át, nyolc egymást felváltó havas és zöldelő, forró és hullóleveles, szélviharos évszakon át... Aztán jött a másik férfi, a középkorú orvos. Komoly és szelid megértéssel közeledett a lány felé. Számítani lehetett rá. Csodálatos, hogy ezt az orvost úgyszólván átmenet nélkül annyira meg tudta szeretni. Nélkülözhetetlennek érezte egy-egy pillanatban a közelletét, s nem is kívánta tisztázni, vajon egész életre szóló erüj-e ez a szerelem, — hozzámert feleségül. Oh, milyen szép, feledhetetlen nyár volt. Ilyen hajóval utaztak, de más irányban, Délre. Úgy érezte, hogy a hajóistsziszte, a stewardok, a ragyogó delek, a puha szellőjű és vérzőfelhőjű délteni alkonyatok, szalonzenével kísért étkezések, s az egész hajó ő miatt, halad, hogy őt a boldogság élvezésének magasságaiba ragadják ezen a nyáron. Mikor a férje megcsókolta, ő hálás, puha szájjal bujt hozzá...

A nászút után vidéken, a zalamegyei kisvárosban éltek. A fiatalasszonyok a két tenger végtelenjéről hozott érseivel el kellett férni a háromszobás, dífaberendezésű lakásban, a kisvárosi uszonnatársaságok és főtéri séták területén. A férje itt volt, igaz, de örökké a rendelőjében ült, az egész környék hozzájárta. Azonkívül tudományos munkán dolgozott. «Az ember nemcsak férfi, de munkás, tervező, alkotó ember akar lenni!» — mondta már visszautazásuk közben az úra józanul. A fiatalasszony megértette és mégsem tudott az életnek ezzel az okos rendjével együttérezni. Híres orvos lesz a férje? Jó... de hiányzott a tenger két végtelenségében, a nap zuhogó arany melegében, a porcellánfehér tengerésziszte látványában, a sószagú fedélzeti alkonyatokban ottmaradt ünnepi érzése a boldogságról.

Mi ez? — ijedt meg a fiatalasszony. Nem számítottam talán erre, hogy ez a házasság? De nekem senki nem mondta meg őszintén! Engem félrevezettek. Félrevezettek a szerelemmel, az óbrán-

dokkal, a tengerrel is... Én a legfelsőfokú érzésekre szerződtem, belelmetőtök a szinte partatlan mélységű kívánságokat és most egyszerre foglaltam kisvárosi kerembe a tűzvézesen meggyújtott lányoságot? Figyeljem, fogy-e majd a férjem tudományos könyve? A betegetket figyeljem. Egy polgári karrier nyilvános és szabályos útvonalába éljem bele magam minden vágyammal. Tehát ez a leányság álomvilága után a felébredés, ez a társadalmilag intézményesített becsapás...

Megijedt, de dacos, keserű félelem volt benne. Gyerek volt, hirtelen felelt, szép gyerek, aki még mesének hitte az életet, s aki előtt elfelejtették tisztázni a mese igazi jelentését. A szobájában nagy, halászhalóhoz hasonlóan fonott függönyre mellett szokott üldögélni, melyt a délután elrepülő fénycsípek festettek perccenként más-más színűre. Ezek a színek, melyek átvonultak az ő mozdulatlan, fiatal karján, haján, hívták valahová.

Két hónap telt el talán, mikor egy különösen szép világítású délutánon, levelet írt a fővárosba a fiúnak, akit először szeretett:

«Ne gondolj rám annyira, megérzem és nincs nyugtom...»

Úgy írt neki; lopva vitte a postára. A fiú, Pesten, akinek a levél ment, azóta már másik lányba szeretett, ugyanolyan szenvedéllyel. (Fiatal férfiak vágyai és érzelmi meglepései rugalmasak; ezt az érzékeny nőt, mikor valami nagyvándorú letű lépésre készülnek, örökké figyelmen kívül hagyják; ezért járklól annyi csalódott nő a világon.) Elolvasta a levelet, jóleső melegség járta át, a következő pillanatban azonban már csupán arra szolgált a levél emléke, hogy a másik lányra a birtoklás még magabiztosabb önértéssel gondoljon.

A fiatalasszony vidéken azonban mind érzelmesebb részvételt gondolt a fiúra; aki most a levél hatása alatt szenved. Már szeretete volna megvigasztalni, megsimogatni, ígérni neki valamit. Persze, hogy nem válaszolhat szegény, gondolta, hiszen ha a legnemesebb rajongás hangján is ír, az uram kezébe kerülhet és csak nekem lesz belőle kellemetlenségem... A kis asszony, a délutánoktól színes függöny előtt, újra szerelmes volt, de — most, már sejtette: — önmagába volt igazán szerelmes. Ez a legveszedelmesebb, mert ez valami gyerekesen éretlen és kielégíthetetlen szenvedély.

Mikor már nem viselhette tovább képzeldésének terhét, vonatra ült, Pestre ment a fiúhoz, hogy megvigasztalja. Olyan rossz indoklással rendezte meg az elutazását, hogy a férjének gyanús lett. Megfigyelő detektívet fogadott. Egyenesen a fiú lakásához hajtatott. Hátha már öngyilkossággal is foglalkozik és megakadályozhatja. A fiú nem foglalkozott öngyilkossággal. Beretülközött és fűtült, a tükörben elégedetten figyelte a feloldalt símra lehúzott képet és gondolatban odaillesztette a leány arcához. Akivel ma este is táncolnak és tánc közben összeér majd egy-egy pillanatra az illatosított arcuk... Akkor szóllal meg a csengő. Az ajtóban

TITOK

Északi szél felhőket bont,
odafönn száz apró kis pont.
Ki fejt meg: kik, mik azok?
azt mondják, hogy... a csillagok.

S ha nem csillag, hát micsoda?
parányi fény, vagy nagy csoda?
halott szeme... élő virág?
jövendő kor, letűnt világ?

Égett mezők tüzes bokra,
mit az éj fűz egy csokorba?
vagy kihűlt nap gyémánt könnye...
és nincs, aki letörölje?

Tán Isten járt hajdanában
aranykörében... fénycsizmában
s mosolyának ezüst fodra
hullott szőjével ide... oda?

Ég az ott fönn... vagy tán pokol?
Mely majd egyszer fölénk omló?
sítán szeme, ami villog?
...titok, titok... örök titok.

SZILI-KOVÁTS LÁSZLÓ

az asszony állt, a régi vágyakból kijetett régi szerelem képe — s méghozzá az arcán nem is valami felelőtlen pírrel, hanem kimerült szenvedő bánatok nyomával. Hídeg, fölmelegíthetetlen mondatok hangzatköz köztük.

— Nem várt?...
— Ne haragudjék, de én hogy gondoltam? Maga férjhez ment... Közben nekem sem volt kedvem egészen egyedül maradni...

A fiú nem nézett rá, hanem maga elé a padlóra. A kis asszony egyszerre olyan izűnek érezte a levegőt a szobában, mint gyerekkorában, mikor nagyapja meghalt és bevezették a szobába utóljára megnézni.

Közben lent az utcán a detektív feljegyezte ezt a látogatást. Aztán az orvos elvált az asszonytól...

Dölt össze a világ, de már nem volt fontos. A kis asszony lassan úgy érezte, nem is ezekben a férfiakban csüldött, hanem önmagában: sajátmagát vesztette el valahol a képzeldéséi közt, valami sajátgyártmányú hitben, amelyhez, úgy látszik, a világ nem alkalmazkodott. Lánykorában sokáig tanult táncolni, s s most egy ügynökségen szerződést írt alá a szuezi nemzetközi étterembe való táncszámra. «Kegyednek olyan csodás alakja van, hogy ott még majd indusherceg fogja megkérni a kezét!» — mondta a zsirosorrú ügynök hízelgve, sívogva, útdalatosan. Mindegy, messze csak juttani. A távolból jobban észreveszi, hol is volt a ba? ... Az ügynökség nem tudja és a szuezi nemzetközi étterem közönsége sem fogja tudni, hogy ez az expedíció valójában ön maga felé tart. A hajókról felgúgott, annak tisztelőre, hogy a tenger láthatárának szélén apró vörössárga vonallal feltűnt Ciprus-szigete. Kiment a fedélzetre, a korláthoz állt. Arcáról eltűnt már az önmagátsajnálás gyvasága, szép és erős volt, amint egyedül, karcsún, felemelt fejével a távolba nézett.

*
Hosszú hónapokkal ezelőtt kaptam az utolsó levélét, amelyből a fentieket leírtam. Annaira ismerem, hogy azt állíthatom: nem az a fajta ember, aki el tud zúllani. A sorsa gyerekesen elrontott és nyers: elégtételt követel. De nem tudom, mi van vele. A háború éppúgy elvágta a hírt, mint sok más százezerét.

MUZSIKA

A nyitott ablak alatt elterült a város háztengere. Alkonyodott, az eső halkan zuhogott. Baráti kör gyült nálam össze, hogy egy estét töltsünk el szép muzsikával. Dús lemezgyűjteményemből kiválogattam a legkedvesebb zeneműveket. Egy órája már, hogy hallgattuk a szép muzsikát. Végül így szóltam:

— És most hallgassunk meg másvalamit. Muszorgszkij operájából Borisz halálát, Saljapin felejthetetlen előadásában.

Az eső muzsikájába beleszóltak a hangok. Intő akkordok, Borisz hunyja és megszűröl fiúk és férfiak halk kórusa. És újra Saljapin halhatatlan éneke! Olyan szomorú, olyan kétségbeesett! És megint intenek a hangok és a kórus mindjobban közeledik és vadol. Ekkor a cárt elfojja a megbánás, a félelem, a borzalmas rettegés. Ó, a hangok! De még egyszer megembereli magát... «Még cári vagyok!...» Saljapin hangja megtelik újra erővel, mely kikényszeríti a diadalt! De hiába, összeesik, mint a kialvó láng. Az erő már csak utolsó fellobbanás volt. A hang eszáll. Borisz meghal. Misztikus akkordokban száll alá a muzsika... majd végül megnövekszik pompás akkordokká és belerész a végtelenségbe... Már csak az eső zuhogott...

Nem szólt senki. Nem tettem fel egy másik lemezt. Ekkor a csöndben elfojtottan hallottuk, hogy valaki azt mondja:

— A mi muzsikánk!... Ez a mi muzsikánk!...

Egy fiatal asszony szólt így a férjéhez. És a homályban a férfi elkezdte mondani: — Talán véletlen volt, hogy ez a lemez itt megszólt, mint három évvel ezelőtt. El kell beszélnem ezt a k.s történetet, mely azt bizonyítja, hogy a muzsika hálás nekünk, akik igazán szeretik. A muzsikában ugyancsak van élet, akár egy jószág emberben, aki kétszeresen hálálja meg, ha szeretik. Nem csupán a jelentkező öröm az, a tiszta boldogság, mely

elfojja az embert szép muzsika hallatára. Hanem a muzsika hálójával és szeretetével belenyúl életünkbe is és jár velünk, mint egy öröz szemlem... Mint fiatal diák volt részem Muszorgszkij operájának élmenyében és azóta nagyon szeretem ezt a muzsikát és főképpen Borisz halálának jelenetét. De ez nem olyan simogató muzsika, mely mintha alakot öltene és úgy állana a hallgató előtt. Hanem az ember úgy hordja magában, mint ahogyan magával viszi egy álom en.lékét, egy hangulatot, elm. osódó határokkal... Egy éjjel, ennek talán három esztendeje, áldottam ezzel a muzsikával. Ez az álom véghetetlenül vágygódó volt és mégis gyötrelmes. Amikor fölbredtem, egyre csak erre az álomra és erre a muzs.kára kellett gondolnom, mely olyan bizonytalanul csengett a fülemben, mint ahogyan az ember egy képet láthat egy fától mögött. Nyugtalanul kezdtem a napot. Bennem minden arra ösztökölt, hogy újra halljam ezt a muzsikát. De hogyan? vettem föl magamban a kérdést. Elhatároztam, hogy délután, ha ráérek, jölkerelek egy gramofon-holtot és ott lejátszatom vagy kétszer ezt a lemezt. Meg is veszem, bár otthon nincsen erre gépem.

Mint egy álmodozó mentem útam. A villamossal igyekeztem munkahelyemre. Egyre erre a muzs.kára kellett gondolnom, mely még bizonytalanbabbul csengett bennem, mint eddig. Kóválygott bennem és nem jutott eszembe az eleje sehogy sem. De most... most egyszerre csak tudtam, hogyan kezdődik a meghalás jelenete!... Nem, a hangok csak pillanatokra jelentkeztek, mint ahogyan a napsugár áttör a felhőn, mire a másik felhő már el is nyeli. Lehúnytam a szememet és egészen elmerültem ebbe az engem kísérő muzsikába. Hiába minden! Most úgy hangzott bennem, mintha egy nagy zenekar hangolná hangszereit. Szívem erősen dobogott.

Egy csöndes utcában a villamos megállt. Egy asszony szállt fel. A kocsi lassan megindult. Egyszerre csak hangosan és tisztán

MENYASSZONY

Fehér a ruhád, lelked is fehér,
Álmod: rózsaszín, vögvad eget ér...
Mirtusz helyett jön víg piros kendő,
Vár bölcsöd s vár — boldog új esztendő!

VENDÉG

Jössz, leülsz, beszélsz, melletted tásko.
Szíved kitűrül s már mégy is tova,
Nyujtod a kezed: Viszontlátásra!
S nem látlak többé — úgy lehet — soha!

Hegyaljai Kiss Gézo

hallottam a hangokat és az első lélekeli akkordokat Borisz halálának jelenetéhez. Szinte önkénytelenül felugrottam. Az ajtóhoz siettem és leugrottam a már haladó kocsirol. A kulcuz utánam kiáltott valamit. Nem törődtem vele...

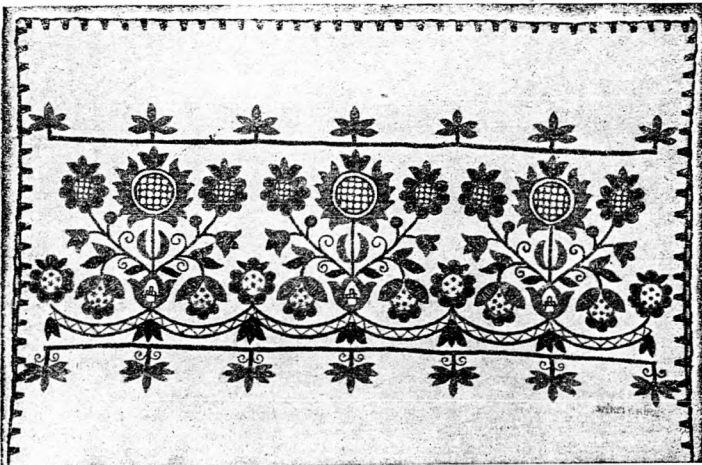
Az egyik alacsony ház nyitott ablakából szállt felém a muzsika. És amint hallgattam, oszladozott belső nyugtalanságom. Ki nem mondtam boldogságot éreztem, amikor az ablak alatt álltam. És most pontosan tudtam, hogy kell szólnia ennek a muzsikának. Tisztán élt bennem, mintha soha egy pillanatra se felejtettem volna el. Micsoda boldogság, gondoltam! Először a gyöttrő álom és most a teljesülés! Halkan elszálltak az utolsó akkordok. Ekkor jött a következő villamos. Felszálltam rá, megnyugodva, megbékélve. A kocsi tovább ment, a csendes utca végén befordult egy népes útra. Ekkor... mi történt itt? A közeli útkereszteződésnél egy seves ember. Kapkodó ide-odarahánás, kiabálás... Kocsi megáll. Most láttuk, hogy mi van. A kocsi előttünk, az, a melyikről leugrottam, hogy meghallgassam a szeretett muzsikát, összeütközött egy teherautóval...

Megmenekültem a szerencsétlenség elől, megóvott a muzsika, már éjjel, álomban és néhány perccel ezelőtt, amikor a veszedelemből kiemelő karokkal, mint egy élő ember, magához vont.

Visszamentem a csendes utcába. Bementem abba a házba, ahonnan az a muzsika hallatszott. Egy leány előtt álltam — ő most a feleségem. Megköszöntem neki, hogy épp abban a pillanatban tette fel a lemezt, amikor én elkocsiztam a házuk előtt. Kérdőn nézett rám, erre elmondtam neki, hogy mi ebben az összefüggés, elmondtam az álmat, zavaromat, nyugtalanságomat. Amikor megtudtam, hogy milyen szerencsétlenséget kerültem el, elszápadt. Megvallotta, hogy a gramofonboltban tévedésből csomagolták be neki Borisz halálának lemezt.

Ezen a lemezen van a mi muzsikánk, mely épségben tartott, talán meg is mentette az életemet és mely kettőnket összehozott.

Elhallgatott. Az ablakok alatt a nagy város eltűnt, feketén lógott föllette az éjszaka és az eső zúgott. És amikor rá tettem a tüt a lemezre, hogy újra megszóltassam Borisz halálának muzsikáját, úgy éreztem magam, mintha kinyitnám a kaput, amely a muzsika rejtelmes tündérbirodalmába vezet. Ford.: Moly Tamás

Székely úrihímzésű párna. Nyers kézimunkavászra előrajzolva, megkezdve, a hímzéséhez elegendő színtartó fonállal együtt, 40x60 cm méretben P 12.60. Készen bimezve P 22.— Megrendelhető a Muskálai kézimunkaboltban, Bpest, Régi posta-u. 12

Ha a mama is akarja...

IRTA ORBÓK ATTILA

Az apa nagy léptekkel járkált le s fel a szobában, — leánya riadtan húzódott meg az ablakmélyedésben, az anya pedig karosszékre roskadtan ült s alig tudta elfojtani könnyeit.

— Mégis csak felháborító, — fortyant fel az öreg Csotányi felesége felé fordulva —, hogy valaki egyszerűen csak betörjön az ember házába és el akarja vinni a leányát, az egyetlen leányát, akit nagy gondnal nevelt... Egy ilyen semmiházi, hitvány alak...

— Legalább ne bántsd, ha nem adsz hozzá, — mondta Eszter szeliden...

Az öreg úr megszokta, hogy mindenért a feleségét vonja kérdőre, amit a leánynál kifogásolt. Most is retámogat:

— Halld? Még védelmezni mered azt a... nem is tudom, hogy minek nevezem... Persze, a te nevelésed!... A zsúrok, a bálók... Meg a tennisz, a csónakázás... Egvedül... Illetve azzal a léhűtő Kerényi Palival!... Nem adom hozzá a leányt! Nem adom!...

Csotányiné, aki sokkal fiatalabb volt az uránál, megszokta már az öreg úr zsarnokságát és szelíd megadással élt mellette. De most a leánya boldogságáról volt szó; tehát megpróbálta védelmezni a fiatalokat:

— Eszter éppen úgy él, mint a többi fiatal, jó módú úrleány... Mint más vállalatú igazgatók, a kollegidé leányai... Kerényi társaságbeli fiatalember... Megszerették egymást, a fiú megkérte a kezét... Azt sem mondhatom, hogy betört a házukba... Gyakran a vendégünk volt... Mivel pedig alig álltál szóba vele, hát levélben kérte meg tőled a leányod kezét...

— Mert felbiztattatok! — csattant fel rettentő dühösen az öreg. — Összeküdtetek ellenem! De nem fogtok boldogulni velem! Nem adom a leányt!... — Mondd meg legalább, hogy mi a kifogásod ellene? — kérdezte Eszter könyves szemmel.

Csotányi megint az asszony felé fordult:

— Még kérdezitek? Ki ez a Kerényi, hogy egyáltalában ki meri vetni a leányomra a hálóját? Egy senki... Egy koldus!... Bankgyakornok... Az apja valami bukott építési vállalkozó volt... Allítólóg öngyilkos lett... Persze, kellene a fiúnak a leányom, akinek vagyona van... De én nem azért avüitöttem egész életemen át, hogy egy ilyen kis bankgyakornokocsko urizáljon az én pénzemen... Kár a dologról beszélni... Majd megkapja a választ a fiatal úr, még ma... Nektek pedig megtiltom, hogy szóba álljatok vele! Értitek?!

Sarkon fordult — és keményen bevágta magya után az ajtót.

A két nő kétségbeesetten nézett utána. Az anya megcsókolta a leányát:

— Bele kell törődnöd, — mondta Eszternek —, hogy nem akar beleegyezni...

Nem szállhatsz szembe az édesapáddal... Azon nincsen áldás...

Eszter sírni kezdett:

— Hát akkor mit ér a vagyon, a gazdagság, ha nem mehetek ahhoz, akit szeretek?!... Értsd meg, anyám, szeretem Pali... Halálosan szeretem!... Az onva megdöbben:

— Hát ennyire vagytok? Halálosan... Könnyezve nézte az Eszter arcán végigcsorduló könnyecskéket:

— Majd megpróbálom még beszélni az apáddal... De meglátod, nem fog tágitani... Tudod jól, hogy imád... Azonban hajhátatlan, ha nem tart valamit helvesnek... Ne felejtse el, a te boldogságodat félti...

Eszter elszántan jelentette ki:

— Ha nem ad hozzá, hát megszököm vele...

— Azt nem fogod megtenni, — mondta az anya. — Az édesapád belepusztulna... A legrosszabb esetben várni fogtok... Fialatok vagytok mindketten; ráértek... Úgy-e, megigéred?...

— Nem igérek semmit, — felelte durcusan a leány.

— Olvan vagy, mint az apád... A makacs természetét tőle örökölted...

Csotányi levelet írt a fiúnak, hogy soha, semmiféle körülmények között, nem adja hozzá feleségül Esztert és «minden rendelkezésére álló törvényes eszközzel meg fogja akadályozni a tudta nélkül kitervelt házasságot». Kerényi Pali kétségbeesett üzenetekkel ostromolta a leányt és az anyját, de Csotányiné már szólni sem mert a fiú érdekében; az

öreg úr olvan dühbe jött néhányszor, hogy a gutaütéstől kellett féltenie, mert nagyon vérmes ember volt. Eszternek sikerült pár nap mulva futólag néhány szót váltania a korzón Palival, aki kijelentette, hogy öngyilkos lesz, ha nem láthatja sűrűbben.

Othon nem esett szó többé a házasságról. Néma harc folyt a két nő és az öreg úr között.

Eszter néha kitört az anyja előtt:

— Inkább megszököm Palival, de a felesége leszek...

— Nem teheted meg, — mondta az anya —, mert sírba vinné a botránny az apádat. Légy türelemmel, majd én kitárlók valamit...

Eszter egyre soványabb és sápadtabb lett és Csotányi aggódni kezdett. Egy napon kijelentette, hogy Eszternek az

Pont
sikirándulás előtt
fog el
a gyéngékedés!

Sebaj,
végy magadhoz
Pyramidont!

édesanyjával együtt el kell utaznia a Rivierára. Nem kérdezte meg, hogy el akarnak-e menni. Egyszerűen intézkedett. Az anya tiltakozott a terv ellen, mert a szerelmes leány az egész éjszakát átsírta. De Csotányi nem tágitott... Nagyon összeüzték és az öreg úr — szokása ellenére — goromba volt.

Aznap, amikor el kellett volna utazniok, — az anya eltűnt otthonról. Levelet hagyott hátra a férjének, hogy addig nem tér haza, amíg nem olvassa az újságokban, hogy Pali eljegyezte Esztert...

Az öreg úr eleinte dühöngött. Detektyekkel kerestette a feleségét, akinek azonban nem bírtak nyomára akadni. Aztán kezdett kétségbeesni... Végül pedig megtört — és beleegyezett a házasságba.

Csotányiné így szerezte meg szökésével a leánya boldogságát. Az öreg úr pedig most tudta meg csak igazán, hogy mennyire imádja a feleségét. Talán jobban szerette őt még a leányánál is...

Az árunk a névjegyünk!

Zörgő
menyasszony és csecsemő
kelengye fogalom
DEÁK F. U. 19

IGNÁCZ RÓZSA

ELVÁLT ASSZONYOK

IV.

AKI NEM VOLT MÉLTÓ A HÁZASSÁGRA
Boltilány volt Kató. Az ügyvéd szegénységéből, négy árva testvér mellől, a reggeltől késő estig tartó munkából emelte magához. Bolti Kató nagyságos asszony lett. Kinyílt előtte a világ. A hálát nyomban elfelejtette, amint megszületett a kis fia. Azóta társadalmi szereplésre, csillogásra vágyott. Kató elszédült a nagy élettől. Megcsalta az urát. A férfi szerette. Megbocsátott neki. Kató vakmerővé tette a bocsánat. Ismét bűnbé esett.

Ekkor a férfi elment gyónatóházba. Hosszasan, töredelmesen beszélt vele. Mikor a gyónás után mégis elhatározta a válást, egy mondat szongott a fejében. A gyónatója mondta:

„A békát hiába emeled ki a pocsolóából, béka marad. Visszakivánczolnak a pocsolóba!”

A gyermek az apánál maradt, anyját nem volt szabad látnia. Még a nevét sem ejtették ki annak, akiről úgy vélték, hogy nem volt méltó a házasságra.

Kató sokáig élt egyedül. Visszakerült a boltba. Dolgozott. Most értette meg, hogy gyermekfővel mit követett el. Miben hibázott. És mégsem érezte bűnösnek magát, mert nem szerette az urát, nem volt itéletle, nem tudta, hogy kellett volna viselkednie. Rövid, jómódú életében sokat látott, sokat tanult. Most kezdte érteni az életet. Mikor néhány év múlva elvette a fűszeres, a legrendesebb, legszolidabb, legadaadóbb feleség lett. Három gyermeke van. Embertől megbecsüli. Azt mondja: boldog. Szerinte a második házasság, amit érett, tapasztalt fejjel köt az ember, mindig szerencsésebb, mint az első. Azt hiszi, hogy csak az egymáshoz nem illő emberek házassága lehet boldogtalan.

Katóból az elvált asszonyok nehéz, küzdelmes, egyedülvaló élete formált embert...

AKI NEM VÁLIK

Van ilyen is. Az én ismerősöm közel jár a hatvanhoz. A férje elköltözött tőle évek óta. Úgy él, mint az elvált asszonyok, azaz a különbséggel, hogy ő nem válik. Ilma néni felháborodottan tiltakozik a válás gondolata ellen. Azt állítja, hogy szerette az urát, ma is szereti, soha, még csak gondolatban sem volt hűtlen hozzá. A házasság felbontathatatlan. Szentség. Jaj annak, aki szét akarja tépni azt, amit az Úr egybekötött. Ilma néni rendületlenül hiszi, hogy a férje vissza fog térni hozzá egy napon. Ha már nagyon öreg lesz... Ha megbetegszik... Ha rájön, hogy az a másik is öregszik már, hogy nem volt érdemes miatta őt elhagynia... Ilma néni vár. Annak a másikkak gyerekei vannak. Neki nincsenek. Az a másik boldogtalan, mert a gyermekei nem hihatták apjuknak az apjukat. A másik asszony gyötrelmét Ilma néni, a valóságos, Isten méltó büntetésének tartja. Néha arra gondol, hogy meghal az ura... Az özvegy, a fátyolos, a törvényes, a nyugdíjvezető ő lesz. Nem az a másik a gyermekeivel. Ilma néni imádkozik és bosszúért liheg. Életének ez az egész tartalma. Azért vigyáz az egészségére, azért ápolja magát, hogy túlélje a másikat. Hogy övé legyen a végső diadal. Két felnőtt ember és két serdülő gyermek szerencsétlen Ilma néni miatt, de ő ezzel mit sem törődik. Görcsösen ragaszkodik a jogaihoz.

Hiszen nem vált el az ura törvényesen! Csak elment. Egyidőre. Tehát haza kell egyszer térnie.

Úgy vár, az örültek csökönyösségével, mint egy hatvanéves menyasszony, aki nem akarja elhinni, hogy negyven évvel ezelőtt elesett a háborúban a vőlegénye. Ilma néni nem tudja, hogy akik már nem szeretik többé egymást, azok meghaltak egymásra nézve akkor is, ha még élnek különben...

*

Nem adhattam teljes rajzát az elvált asszonyoknak. Csak vázoltam néhány elváltan élő ismerősöm életét.

Jézus megbocsátott a házasságtörő asszonynak, de azt mondta: „Menj el és többé ne véikezz!”

Az evangélisták feljegyzéseiből az Egyház a házasság felbontathatlanságát iktatta törvénybe. De Pál apostol azt mondta: „Am menjen el inkább a keresztény férfi vagy asszony, mintsem hogy romlásba vigye az ő lelkét”. Nem rabzolga a keresztény férfi és a keresztény asszony sem az...

Csak a gyermekekről, a szülő nélkül maradókról nem beszél a Szentírás sehol. En azt hiszem, hogy az elvált a házastársak egyéni problémája. Életkörülményüktől, egyeniségüktől, sorsuktól függ: elváljanak-e vagy se. De az elvált szülők tettéért a bűnhődés — majdnem mindig a gyermekeket sújtja, kivéve az Ilma néni esetét, akik azzal, hogy nem állnak lemondóan félre, szerencsétlenül tesznek gyermekeket. Vagy talán nemcsak Ilma néni a hibás? Hanem a férfi azzal, hogy otthagya asszonyát? Saint Simon herceg írta le először:

„Vagy éljenek a férfiak is házasság előtt és házasság után is tiszta életet, vagy engedjék meg a nőknek is mindazt, ami nekik szabad.”

Meg lehetne forjítani Saint Simon herceg tételét így is:

„Ha a férfiak azt akarják, hogy az asszonyok feddhetetlen hűségben, szeretetben és alázatosan éljenek — éljenek úgy ők is.”
Az asszonyember olyan, hogy mindent a férfítól tanul el, mindig hatása alatt áll, Még a hitvesi hűségben is...

Az anyatejjel táplált csecsemők a leg egészségesebbek.

Az anyatejkepződést fokozza, azt vitaminokban gazdagabbá teszi a jóízű

OVOMALTINE

Az anyának és csecsemőnek egyaránt erőt, egészséget ad.

Színházi esték

A Nemzeti Színházban most néztük végig Hella Vuolijoki finn író drámai trilógiájának második részét: a tavaly bemutatott «Niskavuori asszonyok» után a «Niskavuori kenyér»-t. A minden gátat lerontó szenvedélyes szerelem drámája volt az első, az ősi föld himnusza a második. De a darabnál is fontosabb, éppen úgy a tavalyi darabnál, mint az ideinél, egyetlen színésznő játéka. N. Tasnády Ilona az, aki a Niskavuori-ház és föld őnőviszát személyesíti meg egy nemes művészt túlzásoktól irtó, egyszerű és finom eszközeivel, hogy valóban ő az, aki lüktető és izzó drámát formál abból, ami csak életképsorozat és lírai vallomás. Mély költészet van ebben a darabban, de kevés volna a drámai feszültség és a drámai cselekmény, ha a magyar színpadnak ez a büszkesége nem tudná kiirasztani magából azt a sajtóságot és titkoszatos északi lírát, amely a darab egy-egy szava, mondata, vagy gesztusa mögött rejtőzik. Az emberi nagyságnak, a néman tűró nőieségnek, a rideg kéreg alá rejtőző szenvedésnek és a konok erőnek, a gyengeségnek és az elszántságnak, a megtört fájdalomnak olyan élettéljes és meggyőző ábrázolása ez, oly emberi és ugyanakkor emberfölötti tud lenni, anynyi realitás van benne és anynyi jelképes jelentés, hogy azt kell megint mondanunk: ezért az egyetlen színésznőért érdemes volna külön fenntartani egy színházat és darabokat írni, csupán az ő számára! Egyébként nagyon sok dicsérrel emlékezünk meg Jávor Pál egyszerű nemesedett játékaáról, Major kiűnő jellemalakításáról, Rajcz és Ujlaky, Lukács Margit és Gobbli Hilda művészmunkájáról. Berký Lili, Matányi, M. Iványi Irén és Niijnszky Tamara alakítását kell meg dicsérnünk és Horváth János hangulatot ébresztő pompás színpadképeit.

Mikor a Madách Színházban végignéztük Felka Ferenc Nero-dramájának előadását, jelenetről jelenetre jobban éreztük, hogy ez az őrlő római császár, a becsúvágnak ez az őriöngője, a örökéletű alakja az emberiség társadalmának. Nero azért gyilkoltat meg mindenkit, azért gázol vérben, mert — gátlásai vannak! Nagy költőnek képzeli magát és nagy uralkodónak. De az a rémülete, hogy — senki más nem képzeli annak. Ki ne ismerné a nagyzási hóbortnak és a beképzelttségnek, az önhiűtségnek és a vágyálmoknak ilyen örülteit? Ez a Nero-dráma egyébként nagyon hatásos, de teljesen epikus képsorozat Nero és Róma életéből. Az író tehetségére vall, hogy ezt a drámáit meg nem oldható, igazí drámává sohasem süríthető történelmi anyagot egyegy jelenetben mégis meg tudja tölteni az igazí dráma feszültségével és lüktetésével. Jaschik Almosné színpadképei és Pünkösti Andor rendezése sok művészi hatással gazdagítják az előadást. Greguss Zoltán Nerója nagy és jelentős színészalakítás. Titkos Ilona Agrippina szerepében az egész Nero-korabeli Rómát és társadalmát idézi elénk tökéletes illúzióval. Sennye Vera elragadó nőiesége gyönyörűséget szerez a nézőnek. Várkonyi, Szakáts és Tapolcai kiváló alakítását, valamint Toronyi Imre nagy beszédkultúráját kell még kiemelnünk. B. I.

DIVAT

Színházi és kisestíruha, fekete velourbársony elj, gyöngyház payette és kézi-hímzéses fehér tüll derékkal

Fekete matt selyem délutáni ruha kétsorgomb és rojtűszítéssel

Sárga matt selyem délutáni ruha sugárintájú szegőzéssel, strasszcattal

DR. SÁNDOR LÁSZLÓNÉ RUHAI, MELYEK GÁCS RÓZSA
IV., BÉCSI-UTCA 5. SZALONJÁBAN KÉSZÜLTEK

Barna velour szövetkabát kékróka-gallérral

Fekete angoraszövet délutáni kosztüm, perzsa díszítéssel

Homokszínű puha szövetkabát, Lux-gallérral, kéziköteendő egyszerű ruha színész hímzésű övvel

Csau-csau színű
jumper ruha
nagy zsebekkel

Barna gyöngy-
gallérral és csá-
tokkal díszített
délutáni ruha

SZABOLCS MÁRIA
IV., APPONYI-TÉR 5
EREDETI MODELLJEI

Szürke puhaszövetből készült
kapucnis kabát, világosszürke
kétszorgombos jumper ruhával

Barna vékony szövetruha, apró,
saját anyagából szőtt virágokkal

Fekete délutáni
ruha, gyöngy-
hímzéses
zsebekkel

Fekete selyem kisestli vagy színházi ruha imprimé rátéttel és virágcsokorral

Fekete selyem kisestli, színházi ruha payette hímzéssel, érdekes kivágással a nyak körül, strasszos fémvirággal

HELLER ERZSÉBET
IV., VÁCI-U. 17
MODELLJEI

Olivzöld kosztüm mókuszprésgallérral, fémvirág díszsel

Sötétkék szövetruha nagy tehér szegőzött gallérral és kéze!ökkal

Szürke szövetkabát beállított övvel, nagy zsebekkel, alatta nadrágszoknyás ruhával

9.

Még csak azt akarom elmondani, hogy az összes feljegyzéseimet visszakaptam. Maga Helén hozta el, Szuvanov Helén. Sírta, zokogott és vallott.

De én voltam ott, egyedül én és én hallgattam; csak egyedül én. Hogy Szuvanov Szeptosztáv ezredes, aki a kaukázusi 140. lövészezred parancsnoka volt, hogyan csalták törbe az ezred lázadó tisztjei, hogyan került a szabériai olombányákba és pusztult el. Hogy az anyjával mi lett, most sem tudja... Ő, Szuvanov Helén egy szál ruhában menekült akkor és...

— És akkor esküdtem bosszút... Minden és mindenki ellen, aki és ami a cárizmushoz valaha is tartozott. Így lettem a szovjet fizetett spieliye. Retikülkőben a névsorral... S ezen a névsoron 1919 november 30-án már szerepelt a maga neve is... Ivanovics Péteré. Azé az Ivanovics Péteré, akit én azon a montecarlói éjszakán, amikor a villa rácsos kapuja előtt, elbűsűzött tőlem, a szívében zártam.

— Helén! — káltottam föl. — Helén! Hogy maga... maga engem!...

— Szerettem... Szerettem magát az első perctől kezdve és fanatikusán hittem abban, hogy egyszer... egyszer maga is megérzi ezt... Hogy egyszer maga is rájön arra, hogy az én rejtélyességem mögött — magával szemben — nem volt más, mint az a bizonyos aszonylói tartozkodás, amelyet a leglángolóbb szereltemben sem tagadhat meg egyetlen nő sem. És maga egyre távolodott tőlem... Amikor abba a párizsi telefonaiba maga belemondta a nevemet, akkor úgy éreztem, hogy örökre elvesztettem magát... De a reményt mégsemin adtam föl... Maga után jöttem, mert tudtam, hogy szüksége lesz reám...

Helén elhallgatott.

— Az írásait elhoztam. Én vittem el azokat. Azt most már nem mondom, hogy vigyázzon rájuk jobban, mert tudom, hogy holnap maga már elutazik és miután diplomáciái átlévellél utazik, nem fogják kikutatni.

Helén felállt.

— Miután most már mindent tud rólam — mondotta csendesen — és úgy érzem, hogy nem lesz többé szüksége rám, elmegyek.

Felugrottam. Odaléptem hozzá.

— Helén, hova akar menni?

Szomorú mosoly jelent meg finom szája körül.

— Hová megyek? Istenem, olyan nagy a világ és talán nekem is jut még hely benne.

Nem tudtam felelni. Helén a kezét nyújtotta.

— Na, Isten áldja meg, Ivanovics Péter.

Hirtelen forróság öntött el és forró volt a hangom is, amikor kimondtam.

— Helén, maga nem megy el!

A búzavirágok szempárából könnyes tekintet nézett felém. Én előre léptem, egészen közel Helénhez. A karom remegett, amikor átöleltem és a szám megvonaglott, amikor finom, piros, meleg szája fölé hajoltam.

Csend volt körülöttnk.

Az utcáról masírozó vörösgárdisták eszímáink dobogása hallatszott.

10.

Szuvanov Helén a feleségem. Van két kis gyermekünk. Az egyik leány és Verának hívják, mint az édesanyjamat hívták. A másik fiú és Szeptosztávnak hívják, mert Helén apjának is ez volt a neve. Párizsban élünk. A *L'Arcur* című francia lapnak vagyok a külpolitikai szerkesztője és nagyon jól keresek.

A gyerekek szépek és egészségesek. Néha esténként összebújunk a szobánk egyik sarkában; én balalájkázom, Helén pedig énekel... A Volgáról, a Néváról. És a gyerekek hallgatják. Áhítással hallgatják, oroszul tanulják. Mint ahogyan imádkozni is csak oroszul imádkoznak.

Hogy miért, vagy kiért imádkoznak? A szent Oroszbirodalom feltámadásáért kulcsolják össze mindennap kezüket, csak úgy, mint mi felnőttek valamennyien, orosz vándormadarak, akik néha a *»Ruszkaja Gazettes«* szerkesztőségében, néha nálam összejövünk és fanatikus hitünk mellett készülünk a nagy leszámolásra.

Mert ezt mi már megbeszéltük. Hogy semmi elességged; feltétlenül hinni és bízni kell abban, hogy mi még köszöndhetjük a vörös bilinesből felszabadított orosz földet.

Esténként, különösen télen, Párizsban, ha úgy összejövünk, egymásra találunk, erről beszélünk. A kievi egykori dúsgazdag laptulajdonos azt szokta engeletni, hogy az ő villája udvarán van egy öreg diófa. A nagypapa is alatta ült, az édesapja is, ő is, addig, míg ki nem verték a brigantik alóla. Hát ő, ha semmi másért, ezért a diófáért fog indulni egyszer harefa Oroszországra.

Jómagam a Névára szoktam gondolni. A Néma Jéges vizére, amelyben örökre eltűnt az édesanyám.

Ez a nyugtalan sir és Szentpétervár, ahol fiatal s könnyelmű voltam, köti le minden gondolatomat. Hazamenni! Haza!

Kelet felé. Mindig csak Kelet felé. Abba a városba, amelyben dobog Oroszország szíve.

...Hogy eljutok-e oda még egyszer, felszabadultam, nem tudom. De hiszek benne. Különösen hiszek akkor, amikor látom esténként a feleségemet és a két gyermekemet. Amidőn Helén arról a földről beszél, mesél nekik, amelyet nem ismernek. És a gyerekek áhítással hallgatják.

Amikor azt mondja nekik, hogy még nem, hogy még várni kell. Nem sokat, óh, nem sok időt s akkor megyünk. Mindnyájan megyünk. Helén, én, a gyerekek, Pilenc professzor, a kievi lapkiadó, az orvos, gyönyörű mind, valamennyien a cár egykori tisztjei, még akkor is, ha...

Hát igen. Még akkor is, ha meg kell halni. Csak azért, hogy Leningrádból Szentpétervár legyen ismét.

*

Honka Mária Anna, akit majdnem annyira szerettem, mint az édesanyjamat, s akinek egyszer megcsókoltam

magas, tiszta, fehér homlokát, — Honka Mária Anna, nem tudom, élsz-e még, vársz-e reám, — mert ha élsz, akkor, úgye, most már megérted, hogy miért nem ment eddig vissza hozzád Ivanovics Péter, a cár öfelsége egykori hadugyasa és miért nem megy vissza többé most már soha!

Még valamivel tartozom a kedves olvasónak. Be kell vallanom azt, hogy nagyon rossz levélíró vagyok, másszóval rövidesen; még legkedvesebb levelekre se szoktam válaszolni. Pesti szokás. Amikor hazajöttem Párizsból, eleinte felháborodással titkoltam és különös szokás ellen, de végül én is elfogadtam. Az udvariasságot egyszerűen megelőzte a tudatos teledékenység.

Igy történt, hogy Ivanovics Péternek is addig-addig halogattam a választ Párizsba, míg végül is már szégyeltem volna neki írni.

Ejhallgattunk.

De gondolathat — ő, hányszor, de hányszor — kerestem fel Ivanovics Pétert, a cár egykori hadnagyát, párizsi otthonában, Helénnel, a feleségével és a gyerekekkel akik francia földön születtek és oroszul imádkoznak a szent birodalom feltámadásáért.

...Hóapok, évek peregetek le azóta. Közöen a világ lángbaborult és... na, igen... aztán olvastam a hadijelentést, amely arról számolt be, hogy a párizsi l'Arc de Triomphe-ra kitűzték a német hadilobogót és hogy a versaillesi kastély előtt német katonák vették át az őrseget és Napoleon álmára is most már ők vigyáznak.

Ezt olvasva, Ivanovics Péter jutott az eszembe. A cár egykori hadugyasa és gondoltam a francia fővárosba hullajtott orosz vándormadarakra.

Vajjon, mit érezhettek most ők?

A lábuk alatt kiesőzött a párizsi aszfalt, ezt tudtam. De mi lesz ezután velük. Az egykori gárdatisztekkel, nagy hercegnőkkel, a kozákkapitányokkal, akik hosszú-hosszú éveken át hittek abban, hogy majd izesz értük a cár öfelsége; gyertek haza, ami történt a szent birodalommal, átom volt csak, komisz, szörnyű átom. Elbredtek fel belőle.

... Felébredtek... Nem éppen úgy, ahogy annakidején az Atyuska elképzelte, de felébredtek. Ezt pedig onnan tudom, hogy kissé kerülő úton, de üzenetet kaptam Párizsból Ivanovics Péter-től. Az üzenet mindössze annyi volt, hogy most már mennek... Ezüstös a hajuk, a szívük dobogása egyiknél-másiknál már kihagy, de mennek...

...Elindultak az orosz vándormadarak Párizsból Kelet felé. Ivanovics Péter vezeti a gárdát.

Aztán... Aztán nincs is tovább. Várom, türelmetlenül várom, amikor Ivanovics Péter megírja nekem Szentpétervárról, hogy a Téli Palota kapuja előtt már nem a vörös gárdisták eszímáim hupognak.

Erre a levélre Isten látja lelkemet, válasszolok...

(Vége.)

Izsáky Margit

FEBRUÁRI GONDOK

Minden nő álmai közé tartozik, jai, ha nekem egyszer sok vadonatúj ruhám lennel!

Ez csak álom. Ennek az álomnak egy része egyszer az életben teljesül, amikor — a nő férjhez megy. Mert a házasságba a fiatal asszonynak, ha nem is csupa új, de nagyjából új ruhákat illik vinni. Egy ilyen fiatalasszonyi garde-robe-t mutatunk be a címlapon, egy kistélyít, két elegáns délutáni, egy elegáns és egy délelőtti kabátot. Szaladgálni való kis angol ruhája feltehetőleg mindenkinek van. A fekete selyemruhán a tavaszi divat legjellegzetesebb ujdonsága, a rajtdíszítés szerepel — rajtokat fogunk viselni tavasszal, a fejünk búbjától a szoknyánk széléig, — a másik, a kabátszerűen szabott selyemruha színe pedig az új tavaszi divatszín: a kankalinsárga. A két kabátot jellegzetes a magas csukás. A fekete kiskosztüm nagyon édes, Peitzi-gallérszerű a nyaka és a zsebeket jelző perzsacsíkok rendkívül ötletesek.

Romantikus és ravasz ruhák az ideiek. Nagyon nőiesek. Olyanok, mint sok asszony. Milyen kedvesek és egyszerűek, állapítja meg messziről az ember, moolyogva közelebb megy... és akkor látja, hogy reménytelenül komplikált. A ruha és a nő. Egyiket sem lehet csak úgy egyszerűen elintézni.

Ezek a mostani ruhák olyan végtelenül simák, semmi sincs rajtuk, hinné az ember és egyre több ideg és türelem kell hozzájuk. Nemcsak a szabónőnek, aki készíti, hanem annak is, aki próbálja. Miért beszélnek mindig csak a varrónők «teljesítményéről», amivel a ruhát megvarrják? Beszélünk most az egyszerű a ruhapróbálás keserveiről is.

Ruhát próbálni — gyötrelmem. Mert ha végtelenül készen is van a próbára a ruha — mint ahogyan soha sincs kész, — a legjobb varrónőtől is reménytelen valomit kaphat az ember, ha nem figyelmezteti újra és újra, jai, édesem, nekem egy kicsit hosszabbra szabja a kazakot és a blúzont a ráncokat előbbre és már megint olyan négyzetleges jampeccvállakat csinált, mi vagyok én, díjbirkózó és legyen szíves a nyakkivágást kicsit feljebb tenni, úgvis elég hosszú a nyakam... az áldozat mindezt mondja és mondja, amire azt a választ kapja, majd az utolsó próbán meg tetszik látni, hogy más lesz. És akkor az ember nekiállhat és szétféjtheti a ruhát.

Az se kutya, ruhafazónt kiválasztani. Az embernek már megvan annak a megszokott formái, tudja, mi áll jól. Viszont nem járhat az élete végéig ugyanabban a harangos szoknyában és kerek bubi-gallérban. Tehát elkezdi tanulmányozni, mit is lehetne... felhasználni az ideit divatból. Annnyit elárukol, hogy a két jumper-ruha közül molettebb dámák válassza a másodikat és az elsőnek azt a két szép nagy zsebet a blúzont hagyják el azok a hölgyek, akik domborodnak mellben. Mert aztán ha a két nagy zseb túlságosan előtérbe kerül... az minden, csak nem szép. De a ruha nélkül is jó. A gyöngygaléros kis ruha a legpraktikusabb, amit csak láttam, bármilyen színből szép — fekete, barna, kék, sötétbordó —, a két angolos gyöngycsát és

a nyaknál a nyelvet, ami olyan, mintha ott is tényleg övcsat lenne, kedves.

A muszlinbársony olyan, mint a kismacska. Hízeleg és hamis. Sokkal kövőbb benne az ember... de viszont a széke szökébb, a barna érdekesen barnább, a fehér bőr gyöngyház-fényt kap, a sárgás olyan lesz, mint az elefántcsont. Tehát csak vigyázni a muszlinbársonnyal. Elsősorban: nagyon jó varrónő kezébe adni. Ezt a szép és drága anyagot nem szabad otthon házivarrónővel elpocsékolni. De egy jólsikerült sötét smaragdöld, püspökllila vagy ciklámenlila muszlin-bársonyruha — főnyemény!

A taxi-mizériák miatt a kurta estélyi-ruhák elcsapórtak. Színházba, operába, vacsorázi ma rövid ruhában illik menni. És kényelmesebb is. Mert fogvacogva baktatni földetsőprő ruhában a hidegben, vagy gyűrődni a villamoson... illúziót rombol. Ezek a «ha akorom kisestélyi — ha akorom nagydéltüni» ruhák mindig úgy készülnek, hogy sok rajtuk a gyöngy, a virág, minden, ami színes és csillog. Annak a bő, parasztszoknyás, feketeboleros ruhának a derékát olyan keskeny öv öleli át, amelyiken apró gyémántbetűkkel az van kirakva, hogy: szeretlek és szeretlek és szeretlek.

Láttam elszánt hölgyet, aki az övén gyémántbetűkkel kiverve az ismerősei nevét viselte. De megtörténhetik, hogy túlkarcsú a hölgy és túlnagy a társasága. Akkor nem fér el a derekára a számitásba vehető férjfelöltök névsora. Kellemetlen. Ezen a kiskafete ruhán háromsoros virág-girland van, még pedig emprimé-selyemből vágják ki a virágokat és úgy applikálják a szoknyára. A bolero vállán a virágcsokor olyan virágokból van, mint a szoknyán a girland. Mennél többszínű a virág, annál jobb. A fekete selyemruhának rendkívül jó a kivágása. Csillogó fekete payette-tel kivarrva a kivágás, az újívégződés és a zseb, elszórt pöttyök a blúzont. Ezt a ruhát lelkiismeretfurdalás nélkül bárkinek ajánlhatom, soványoknak, kövérnek, leányoknak, asszonynak. Ha nagyon ügyes házivarrónő van otthon és főképp jó vállakat csinál, megkockáztatniuk így elkészíttetni, talán sikerül. Annyi bizonyos, ezeket a ruhákat jobb, ha szalobnan csináltatjuk, sajnos, ez nem mindig az ember akaratától függ, hanem egyéb körülményektől is...

Nem kell a nadrágszoknyától félni. Aki sokat gyalogol, annak a nadrágszoknya nagyon praktikus. Természetes, ennek éppen az a titka: ez olyan nadrág, hogy nem szabad meglátásani rajta. A jó nadrágszoknya szabásának olyannak kell lenni, hogy a ráncok teljesen a szoknya illúzióját keltsék. Egyáltalában nem feltűnő — ha jól szabó csinálja.

Ezen a két kosztümnön már látszik a tavaszi kosztümdivat formaújítása, a kabát hossza. A kosztümkabát hosszabb, mint valaha. Csak éppen nem viselnek majd olyan buggyos, ráncos kabátokat, mint tavaly meg tavalyelőtt, inkább simát. A kabát olyan hosszú deréktől lefelé, mint deréktől felfelé, az övponal pontosan a középre kerül, ezt kell megjegyezni, ez mindennek az alapja.

*Meddig
maradhat
egy nő
fiatal?!*

Igaz-e az a régi szólásmondás, hogy minden nő olyan idős, amennyinek látszik? Nagyjából igen, mert az arc üdesége és frissesége ma is az az iránytű, amelyről a férfiak le szokták olvasni a nők életkorát. Baj csak ott van, hogy bizony nagyon sok nő idősebbnek látszik a valódi koránál. A fáradt tekintet, az áruló szarkaláb, a szájj körüli kemény kis vonások a leglágyabb női arcot is évekkel öregítik. Ezeknek az apró gyűrődéseknek a reggeli napfény a legkellemtlenebb árulója. Hány nőnél fordul elő, hogy reggel a tükörbe néz és szomorúan felsóhajt: «Jaj, de rossz napom van ma, milyen rossz színben vagyok.» És ilyenkor bizony mélyebben nyúl a púderdobozába és vastagabban nyomja meg a rouge-t. Pedig ez nagy hiba, mert a púder és a rouge csak eltakarja ezeket a hibákat, de nem orvosolja azokat. Mennyivel sérültebb lenne magát az alpapajt, a bő szárazságát megszüntetni, amely általában mindezeknek a kellemetlen tüneteknek a legfőbb okozója. Mert ma már ez sem probléma! A Hormocith B. krém — amelyről oly sokat hallani a társaságokban — néhány nap alatt megszünteti az arcból hűződását és megakadályozza az időelőtti ráncok és szarkalábak keletkezését. Speciális hatóanyaga még a legérzékenyebb bőrnek is biztosítja a maga természetes üdőségét és fiatalos rugalmasságát. Ez az igazi magyarázata annak a szokatlanul nagy sikernek, amelyet a Hormocith B. a színészkörökben és a legelőkelőbb társaságokban kivívott.

Arra a kérdésre tehát, hogy meddig maradhat egy nő fiatal, nagyon egyszerű a válasz — ameddig akar! A Hormocith B. krémben ugyanis olyan segítőszer-köz áll rendelkezésére, amelyet egyetlen nő sem nélkülözhet és minden nő kell, hogy használjon, aki tudatosan ápolja szépségét és sokáig meg akarja tartani arcából üdőségét. A Hormocith B. krém minden nő számára elérhető, mert egy tégely 4.— pengő és a takaréktégely 6.50. Beszerezhető drogériában, gyógyszerárban és illatszertárban. — Magyarországi főraktár: Dr. Blitz Drogeria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a. Vidékre postai szétküldés.

Az elnémult dal

YVETTE GUILBERT

Ha ősz-inték akarunk lenni, be is válhatunk egymásnak, hogy egyetlen kőronodában el tudjuk sóhajtaní ni utunk nindben örömet és minden bánatot. Neki le kellett ülnie a fekete ébenja-íróasztalhoz, tollal cenni a kezébe és írni, írni. Hónapokon át naponta hat... nyolc óráhozott írni s így megszületett egy gazdag asszony élet története. Szándékosan használtam a történet szót a regény helyett. Mert Yvette Guilbert nem regényírt, az ő memoárjában lapjain a kilencvenes évek Párizsa elevenedett meg. Egy színes, gazdag forrongó világ, amely után ma már csak sóhajtozni lehet, vagy emlékezni rá, vagy hatvan évvel a mindennel és nindenkivel meghétkült lehggyadt korban megírni a históriáját.

A n a hetven éves Yvette Guilbert, a leg-érdekesebb francia színésznők egyike, memoárjában visszazarázsolta a régi Párizst. A régi Párizs régi szerelmesei elolvasták a könyvet, megsimogatták hófehér hajukat, lopva tikörbe pillantottak, aztán megállapították, titokban, önmaguknak: az idő eljárt, megöregedtünk. Nincs értelme többé a ftkolázásnak, nem érdeme már tudni az éveket, hiszen a kedves Yvette is őszintén bevallja, hogy az esztendők elmúltak n ár a feje fölött.

— En nem félek a haláltól, de nem is foglalkozom vele, — szokta mondogni. — Nem ftkoloz az éveim számadt, de nem is gondolok rá.

Ritka erőny egy asszonytól, még ritkább egy színésznőnél.

Ha az asszonyi élet egyik legkényesebb pontja, az életkor őszinte bevalása nem okozott fájdalmat az egykor vlágerszerte ünnepeelt francia színésznőnek, talán akkor azt is nejrhatjuk róla, hogy szép sem volt soha. Csúnya kislány hírében állott már akkor, amikor végé Emmának hívták és az édesanyja szoknyájába kujaszakodva vasárnapi litániának a szenténekeket énekelte. Emnától aztán Yvette lett (Maupassant keresztelte erre a névre). Párizs rojnyolt érte, Berlin, Bécs, Budapest, Newyork közönsége ünnepele a csúnya Yvetet.

Mert Yvette Guilbert ezzel a csúnya arccal járta be a világot és hódította meg. Ez csak művésznek sikerülhet. Yvette Guilbert művész volt. Asszony — leányságában is asszony —, aki almozöldszínű ruhájában, könyökig érő fekete kesztyűjében kiállt a rivalda fényugarába és elrecitált egy néhány soros chansont. Nem énekelte, csak elmondta. Meg se mozdult a helyén, nem volt szükség egyetlen gesztusra sem, a szeme, amely félcilllant és elborult, az arca, amelyen egymást ítétek a derű és a bánat, a hang — Yvette hangja, a lágy, puha, simogató, meleg asszonyi hang elmondták, elsőhajtották, elsírták, elkucogták a néha naiv, néha egygűdű, de mindig kedves kis francia chansonn midám vagy szomorú sorait. Yvette Guilbert-nek mindössze ennyi volt a művészte.

Sikerek, diadokok, ünneplés, világhír! Milyen könnyű ezt leírni, milyen egyszerű ezt elmondani és milyen hosszú és gőrnagyos az út idáig. Yvette Guilbert úgy lépett rá erre az útra, hogy este színházba ment, ahol Sarah Bernhardt vendégszerelést hirdették. A vendégszerelő művésznő azonban nem a nagy "Sarah" volt. hanem csak kitűnő imitátora a híres francia

művésznőnek. Yvette Guilbert akkor még sohasem látta Bernhard Sarah-t játszani, de valahogyan megérezte, hogy az a színésznő, aki színpadon mozog, Bernhard Sarah nem lehet. És a kis Yvettenek volt annyi bátorsága, hogy azt gondolt, azt hangosan meg is mondta. Nem sokan hallották Yvette kisasszony véleményét, de akik hallották, azok közt volt Stulieg francia kritikus is, Yvette Guilbert későbbi pártfogója. Stulieg nem felejtette el Yvette első színházi kritikáját, s amikor három év múlva jelentkezett nála, hogy színésznő akar lenni — kéthónapos tanulás után —, följöttelte a Bouffes du Nord-ban. Yvette játszott! Yvette énekel! Egyik variété színpadáról a másikra vándorolt, észre azonban nem vették sehol.

Yvette Guilbert ekkor határozta el, hogy nem énekel többé. És ekkor találta meg önmagát. Mert itt kezdődik a zöldszínű ruha és a könyökig érő fekete kesztyű karrierje és itt lesz Yvette-től a kedves, a drága Yvette, akire úgy gondolnak vissza Párizs régi szerelmesei, mint ifjúságuk egyik legszebb emlékére.

Egy év, talán kettő és a kis Yvette-től a legnagyobb lett. Zola, Maupassant, Daudet, Herlevie. Prévost lapsaltak vidám-bús chansonnójuk, a leveleket nem kisebb emberek írtak számára, nint Jules Janin, Gustav Nadaud, Xanrof, Maurice Donnay. A régi Montmartre Chat Noir-jában pedig tonholt a közönség, amikor estéről-estére viszontlatta a zöld ruhát és fekete kesztyűt.

Aztán megnyílt Yvette Guilbert szalonja. A kilencvenes évek lázas francia irodalmi és művészi életének központja lett ez a szalon, ahol az irodalom és művészet legnagyobbjai adtak egymásnak találkozót. Amikor én először léptem át ennek a szalonnak a küszöbét, bizonyos elfogódottságot éreztem. Valami el nem titkolható meglátottsággal simogatta tekintetem négy a hátorokot, a képeket a falon, az el hervadt koszorúkat, s kerek, diadokok emlékeit és az első percben úgy éreztem magomat, mintha múzeumban járnék, ahová egy leltűnt boldog kor gazdag emlékeit gyűjtötték össze. Mert en lék volt itt minden hátdorob, ninden papírszelet.

Itt minden hátdorobnak, minden tárgy-nak külön története volt. Ného vidám, néha szomorú, de mindig érlekes, ha Yvette Guilbert mondta el őket, aki emléktárában a legszebb helyre tette Budapestet, a nagykorokat, a Dunát, azt a tavaszi estét, amikor a dunaparti szálló ablakából átnezett Eudára, ahol a hegyoldalban, mint szentjános-bogarak csillogtak a lámpák, a Marjitszyet felől hangos szél fujt és fölvitte hozzá a cigánymuzsika hangját.

A régi, francia dal meghalt. Yvette Guilbert hetven éves, a Chat Noir nincs többé, Zola a Pantleonban porlad és Maurice Donnay a francia Akadémia fringiját hordja... Nevedni elfelejtettünk, sírni nem tudunk: Yvette Guilbert apró dalai aligha idítánának már meg bennünket. Yvette Guilbert azonban halás a sorsnak, mert akkor írhettél, amikor az egész világegyetem olyan volt, mint egy jószág-gal, szeretettel tetített hatalmas ember szívé. Régen volt, nagyon régen... Amikor ennek a szívek dobogása megszűnt, akkor némult el a dal is Yvette Guilbert ajkán...
Szentgyörgyi Ferenc

Írítársaság

BESZÁMOLÓ. — A Nagykovácsy Üzletház humanus és szocialis érzési vezetőségének felkérésére, a Nagykovácsy Kaszinó helyiségeben Papp Jenő, lapunk főszerkesztője, megszívleltűdő előadást tartott a házassági kölesőnről, amelynek eszméjét ő vetette fel lapunk hasábjain és propagálta a rádió nagy nyilvánossága előtt. Külön hangsúlyozta, hogy az 1000 pengő, amit házassági kölesőn címén folyósít az állam, egymagában még nem elegendő a házassághoz. Fontos, hogy a fiatalok ne hátráljanak meg a házaseslet gondjai elől és legyen bátorságuk, mint szüleiknek volt, megteremteni saját családi fészkeket, hogy benepestiték mosolygó gyermekarcokkal. Az előadás mely és sorsdöntő hatást gyakorolt az egybegyűlt hallgatóságra, akik lelkes tappsal fejezték ki köszönetüket. — Papp Jenő, lapunk főszerkesztője, a Rádió népszerű krónikása, február 27-én, vasárnap mondja legközelebbi rádiókrónikáját. — Borsi Darázs József, az újhungar, finom poéta, akinek néhány szép versét lapunk olvasói már szeretetűkébe fogadták, Koppány úr mézőin címen adta ki legfrissebb verstermését, amely ugyanazokkal a költői értékekkel ékes, mint eddig megjelent és sokra becsült alkotásai.

A közismert SEMLER-cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

HIMEN-HÍR. — Gáspár Jenő, az Orsz. Nagy. Sajtókamara igazgató-főtűtkárának leánya, Gáspár Éva és Paál Gábor m. kir. tüzérfőhadnagy örök hűséget esküdött a városligeti jaáki kápolnában. Tanuk voltak: vitéz Récezy István tüzérornagy és dr. Paál Sándor tüzérszertári százados. Az esketési szertartást P. Bögözy Vilmos máriabesnyői kapucinus házfőnök végezte.

ÚJ KIS MAGYAROK. — Borvári László MÁV-műszaki tiszt és neje Széles Judit komáromi kedves előfizetők örömmel tudatják, hogy házasságukat az Eg kishűval áldotta meg, aki a szent keresztéségben a László Dezső nevet kapta. Keresztészülk: Széles Terike és Széles Dezső. — Stomjai László szfv. tisztviselő és neje Oláh Júlia kispesti hűséges előfizetők boldogan értesitenek, hogy Ildikó kislányuk mellé megérkezett Zsolt fiúk. — Bubori Antal áll. könyvszakértő és neje Németh Lenke kispesti kedves előfizetők örömmel tudatják, hogy Toncsika kishűk mellé második kishűk született: Józiska Ferenc. — Laczkovits József és neje Répecsemerei hűséges előfizetők boldogan értesitenek, hogy Ilonka lányuknak, dr. Németh Iván korállatornok nejének kislánya született, aki a szent keresztéségben a Gertrud Livia nevet kapta. Keresztészülk: Laczkovits József hitokató, Budapest és Laczkovits Bernadett, Répecsemere. — Nagy László középisk. tanár és neje Detrich Vilma székesfehérvári kedves előfizetők örömmel tudatják, hogy házasságukat a jó listen kislánnyal áldotta meg, aki a szent keresztéségben a Zuzsika nevet kapta. Keresztészülk: Stenger Mária tanítónő, Bél és Nagy Gábor tanító, Székesfehérvár.

SZÁRAZ AZ ARCBŐRE? „Hormocith B” krém azonnal segít.

VÁSZON
FEHÉRNEMŰ
KELENGYE

Műsmer
IV. VÁCI-UTCA 152

A JOHOREI SZULTÁN TÁNCBÁZA

IRTA JUHÁSZ VILMOS

A johorei szultán, akinek a Maláj-félsziget legdélibb részén elterülő országa most japán fennhatóság alá került, egyike a Kelet legérdekesebb fejedelmi egyéniségeinek. A fiatal uralkodó alakjában mintegy összpontosul a mai Ázsia minden különböző ellentéte. A szultán a világ leggazdagabb emberei közé tartozik. A johorei dinasztia régebb, mint bármely európai uralkodó család: apai ágon Abu Bekr-re, Mohamednek, az iszlám megalapítójának legbizalmasabb barátjára és tanácsadójára, anyai ágon pedig egyenesen Nagy Sándorra, ahogy a malájaiak nevezik, Iskandarra, a legnagyobb nyugati hódítóra, a nyugati és keleti műveltség nagy egyesítőjére vezeti vissza eredetét. A szultán kincstárában Nagy Sándor állítólagos kardját őrzik, amelyet a fejedelem csak a legünnepélyesebb alkalmakkor csatol fel. A szultán a malájaiak között, akiknek többsége mohamedán, kivételes tisztelbeteben részesül, az angolok is mindig kesztyűs kézzel bántak a johorei szultánokkal, mert a fejedelemség területe határos Szingapural. Az új nagy szingapuri brit hadikikötő abban a keskeny tengerszorosban van, amely Johoret a szingapuri szigettől elválasztja. Szingapurnak a területét is Johoreből szakították ki az angolok.

DIPLOMÁCIAI BONYODALOM A SZULTÁN SZERELME MIATT

A fiatal szultán, aki 1930 óta uralkodik, nagy híve az európai civilizációnak, de ugyanakkor buzgó őrzője az ősi hagyományoknak. Apja, akit Viktória királynő bizalmával tüntetett ki, egyike volt az első keleti fejedelmeknek, akik országukat meg akarták ismertetni a nyugati kultúra értékeivel. Fiát Angliában nevelte, a fiatal szultán az oxfordi egyetemen tanult, ahol a kitűnő megjelenésű, öntudatos fellépésű fiatal hindut a legjobb körök fiait társaságukba fogadták. Trónra léptekor az angol király „tisztelhetli származégedvé” nevezte ki. Amikor átvette az uralkodást, még háremet tartott. Főasszonyai két indiai maharadzsa lányai voltak. A johorei szultánnak palotája van Szingapurban, a fiatal uralkodó gyakran rendezett itt fogadásokat a brit előkelőségeknek. Egy ilyen fogadás alkalmával megismerkedett egy feltűnően szép angol nővel. A kölcsönös szerelmeből súlyos diplomáciai bonyodalom támadt, amelyet a szingapuri főkérményzónak csak nehezen sikerült eloszlatnia. A szultán végül is keresztülvitte akarát, elvált bennszülött nejétől, felszatlata háremét és feleségül vette az angol nőt.

AZ UDVARI TÁNCOSNŐK FOGADALMA

A háremélet megszűnt a johorei udvarban és ezzel együtt a fejedelmi udvartartás sok egyéb régi hagyatéka. Azonban a johorei udvar legnagyobb nevezettségét, a fejedelmi táncosnők rendjét és az udvari táncház intézményét továbbra is fenntartotta a szultán. A johorei udvari táncosnők híresek az egész délázsiai világban. Ha valamelyik szultán, vagy rádzsa nagy ünnepséget rendezett, kölesönként a johorei szultán néhány táncosnőjét. Ezek mindig szigorú kísérettel tettek meg az utat az ünnepség színhelyére. A johorei udvari táncosnők egyáltalán nem hasonlíthatók az indiai bajadérokhoz, vagy a

japán geisákhoz. Teljes tisztaságot kell fogadniuk, akárcsak a római vesztaszűzeknek, vagy a perui inkák napszűzeinek. Ha fogadalmukat megszegték, épp úgy halállal lakoltak, mint római vagy perui kolégánók. A johorei udvari táncosnők a világtól teljesen elvonultan élnek a fejedelmi táncházban idősebb társnőik felügyelete alatt, akik beavatják őket az ősi táncművészet évezredes hagyományába. Ezek a hagyományok abból az időből valók, amikor a malájaiak és a johorei szultánok is még nem tértek át a mohamedán hitre, hanem a hindu vallás isteneinek, a táncos Sivának és a szelíd Visznak hódoltak. Sőt a vallásos táncok jelképes szertartásos mozdulatai valószínűleg még a hindu vallás elterjedését megelőző időkbeli származnak, amikor Dél-Ázsia ősnépei az úgynevezett anyajogi műveltség állapotában éltek, vagyis olyan társadalmában, amelyben a nő volt a szellemi, politikai és gazdasági vezető szerep. Az udvari táncosnők sajátos mozdulatait meg lehet találni az ősi délázsiai hindu romvárosok templomi domborművein.

A KÉZMOZDULATOK REJTETT JELENTŐSÉGE

Ezekben az ősi táncokban, amelyeknek ma a johorei udvari táncosnők a legnagyobb művészei, nem a test mozdulatain, még kevésbé az arcjátékban van a hangsúly, hanem elsősorban a kéz játékán. Ezek a táncosnők nem annyira a lábukkal, a testükkel, mint inkább a kezükkel táncolnak. A kézmozdulatoknak ősi jelképes értelme van a délázsiai világban. Indiában ezek a vallásos jelentőségű kézmozdulatok, a *multrá*-k a braminoknak, a papi kaszt tagjainak féltett titkai és kiváltságai. De a malájaiaknak általában rendkívül fejlett az érzékük a kézmozdulatok rejtett jelentőségét iránt. A malájai fiatallembert választottjának, barátjának, vagy unának egy számunkra észrevehetetlen mozdulata esetleg a legnagyobb kétségbeesés kergeti, teljes lelki meghasonlásba, amely végül is a hirhét ámokfutás borbélyos gyilkos örületében robban ki.

TÁNCVARÁZS

Az udvari táncosnők produkciói az első percekben idgenszerű hatást tettek azokra az európai nézőkre, akiknek Johore Bharuban, a szultán székhelyén, vagy pedig a fejedelem szingapuri palotájában volt alkalmuk gyönyörködni bennük. Ez az idegenkedés azonban hamarosan eloszlik, az idegen a táncok szuggesztív hatása alatt teljesen beleéli magát a lélek örök örömeinek és fájdalomainak, az élet és természet rejtett szépségeinek abba a varázslatos világába, amelyet ezek a táncok, minden földi súlyosságát, nyomortörtséget, csúnyaságot, érzéketlenséget levetkőzve ábrázolnak. A táncosnők többnyire nem szöveg: kifejező eszközük a lélek tökéletes uralma a mozdulatok felett. Nézzünk végig egy udvari táncelőadást. Az első mutatvány: „A virágok élete”. A táncosnő lába és teste alig mozdul, főként a kezek mozognak teljesen szultánban, szabad, mértetlenül kifejező lebegéssel. Vannak a dzsungelnek olyan virágai, amelyeknek az élete évente csak egy napig tart, de virágzásuk egyetlen napjának mámorító pom-

pját semmiféle eseten nem tudja megérzéskíteni. Hajnalodik, a dzsungel virágai még nem bontakoznak ki, csak meg-megrezdülnek a rapszugarak csökjára. A kezek jätéka csodálatos finomsággal fejezi ki a rügyek és bimbók rejtett, befelé való életét. A táncosnők mozdulatai kifejezik, hogyan készül a természet az egynapos nagy csodára. Csupa titkos áramlás, vibráló nyugtalanság, csupa várakozás. A nap túlhalad delelőjén, az árnyékok nőnek, már-már kőzeledik az alkonyat, amikor a virágok hirtelen kipattannak az egynapos virágrázásra. Két nő táncában szikrázó virágpompába borul a dzsungel. Mint az ég felé törő lángok, úgy ünneplik a mozdulatok az egynapos élet boldogságának isteni csodáját. Napszállta. A trópusokon hirtelen, átmenet nélkül áll be az este. A virágok egynapos élete megszűnt, lehallatják szirmaikat. Szíromeső borítja el az éjszakai dzsungelt. És az elvirágozott fák lelkei ismét magukba zártan, rejtetten élik tovább titkos életüket a kövekező kivrágzásig.

IDEGEN FIÚ A KÜT MELLETT

A kövekező táncot egyetlen táncosnő mutatja be — és mozdulatával, kézjátékával, pillantásának alig észrevehető rezzenésével egész színpadot varázsol a nézők szeme elé. Egész színpadot és egész színpátiakat. A lány a kútra megy társnőivel vízet hozni. Idegen fiú pihen a kút mellett a pálmfa alatt. A lány társnői már megmerítették korsóikat, de ő még késlekedik. Az idegen közeledik feléje. Összenéznek. Hirtelen megérti a nagy titkot, amely először jelentkezik mindkettőjük életében. De a lány féltékeny társnői után siet, akik hívogatják. A lány otthon az idegenre gondolt, az idegenről álmodik. Soha többé nem látják egymást, de ennek a találkozásnak az emléke életén keresztül kalári. Ez a kis némajátékot ábrázolja a táncosnő — és mozdulatai éiénk varázsolják a malájai falu levegőjét, az életnek azt a sajátos ritmusát, ahogy a dzsungeltől körülölelt magányos falvakban élnek, szeretnek és álmognak az emberek.

A SZERETET TITKA

Csúspontja a táncmutatványnak, egy vallásos tánc, amelynek mágikus jelentősége van, járványok idején mutatják be az oltár előtt a táncosnők: a *démon* és az *anya*. A dögvész démona halálhozó torkával rálehel az anya kis gyermekére. A gyermek a halállal vívódik. Az anya könyörög a démonnal gyermeke életéért. Küzd vele. Felajánlja neki minden szép ruháját, a nyakláncot, amit férjétől kapott, felajánlja neki haját, szépségét, fiataliságát. Felajánlja neki élte minden örömet, végül felajánlja a démonnak életét. Vigye el, semmisítse meg őt, de kiméjje meg gyermeke életét. Az élet áldozatának ebben a végső pillanatában Visnu, a jóságos, megkegyelmez az anyának. A démon halálhozó torka becsukódik, a gyermek megmenekül, az anya boldogan öleli magához kicsinyét. A néző pedig úgy érzi, hogy egy nagy titok nyílatkozik meg előtte, a táncosnő magányos jelenetében, aki egyszerre ábrázolta a démont és az Istent, az anyát és gyermeket: a szeretet hatalmának örökkévaló titka.

Háztartás

Velőleves. Egy jól megtisztított borjuvelőt megfőzünk, szitán áttörjük. Egy lábasba teszünk egy tojásnyi zsírt vagy vaját, megforrósítjuk s adunk bele 10 megtisztított és kockára vágott csiperkegombát. A gombához tegyünk késhegynyi finomra vágott zöld petrezselymet és a velőt keverjük össze, pároljuk befedve félóráig, de folyton keverjük s ügyeljünk, hogy oda ne égjen. Ha jól összefőtt, hintszünk rá egy fakánálnyi lisztet s ha a liszttel elvegyült, eresszük fel apránként csontlével, sózzuk meg és forraljuk fel. Pírtott zsemlyét adunk mellé.

Parajfőzelék rizszel. A megtisztított parajt forró vízben puhára főzzük, áttörjük, 2 kanál zsírból, 1 bőven mért kanál lisztből rántást sütünk, beleadunk kevés finomra vágott fokhagymát, egyült pároljuk, azután a parajt hozzáadjuk és kevés hideg tejfel felöntjük és főzzük, mint rendesen. Ezalatt 6 személyre 12 dkg rizst zsírban megpárolunk, kevés sóval puhára főzzük, a parajt közé keverjük és egy deci édes tejfelt öntünk bele, kissé ezzel is felforraljuk és tálaljuk.

Szegedi halászlé. Egy kg vegyes halhoz veszünk 3-4 nagy vöröshagymát, karikára vágjuk, lábasba tesszük a hagymát sóval és sok vízzel. Beleteszünk ½ kg apró tisztított halat s az egészet jól hagyjuk főni. Időközben a nagy halakat, melyekből a pontynak sem szabad hiányozni, megtisztítjuk és tálba tesszük. Amikor a tulajdonképpeni halászlé megfőtt, szitán mindenestől áttörjük, a sűrű levet visszaöntjük a lábasba s jókora kanál szegedi paprikát teszünk bele. Egy percig főni hagyjuk a paprikával, a darabokra vágott halakat beleteszük és felöntjük vízzel, hogy ellepje s befedve, nagyon gyors tűznél ¼ órát főzzük.

Citrommártás. Gyöngé rántást készítünk s kevés finomra vágott vöröshagymát teszünk bele. Ha a hagyma kissé megpuhult, a rántást húslével feleresztjük, fél citrom reszeltjét beletesszük, beleyomjuk a citromlevét és felforraljuk, majd kevés tejfelt habarunk hozzá.

Bárány citrommal. Tegyük vízbe feldarabolt bárányhúst, sózzuk meg és kevés sárgarépat, petrezselyemgyökeret és cellert karikára, 1 hagymát finomra vágva, kevés töltörssal együtt főzzük ¾ óráig. Mialatt fő, készítsünk egy kanál lisztből és egy tojásnyi zsírból piros rántást. Mikor legjobban sül a rántás, öntsünk bele félpharag hideg vizet és azonnal borítsuk a fővő bárányhús levébe. 2 percig főzzük, azután szűrjük át a szitán. A húst kiszedve a zöldség közlül, tegyük vissza a lébe, 2 citrom levét csavarjunk tálaláskor bele, előbb ne, mert keserű lesz.

Hagymás tejfőlés szelet. Felsőpecsenyéből szeleteket vágva, kiverjük, úgy, hogy széjjel ne rongyolódjék, hanem tömör szeletekben maradjon. A szeleteket sózzuk be, forró zsírban süssük ki szép pirosra. Míg a sült elkészül, sok hagymát karikára vágunk, megsózzuk, néhány percig állni hagyjuk, mert így lesz ropogós. A pecsenye megcsütése után szedjük ki a sós hagymát tegyük bele a zsírba, kevés

töltörssal hintsük meg. A hagymát csak addig hagyjuk a zsírban, míg átforrósodik. Többször kavargatjuk meg, néhány kanál tejfölt öntsünk rá és azonnal tálaljuk. A pecsenyét körítsük a hagymával.

Kel kirántva. A kelvirágot egészben sózott vízben félíg megfőzzük, levében kihűtjük és rózsákra szétszedjük. Szitán leszikkasztjuk, azután lisztbe, tojásba és zsemlyemorzsa-ba beleforgatjuk, forró zsírban rózsaszínre sütjük. Körítésnek adjuk.

Töltött felsál. A marhafelsál jól kiverjük, bekenjük szákhálótól megtisztított apróra vágott szardellával és rásimítunk kisujnyi vastagságban párolt rizst. A húst felsodorjuk, cernával átközzük, forró zsírban fedő nélkül pirosra sütjük minden oldalát. Ha megpirult, kevés vizet öntenek alája és fedő alatt puhára pároljuk. Tálaláskor rizskörítéssel körítjük és a mártásba tejfölt adunk.

Kelkáposztafőzelék. Másfél kiló mosott kelkáposztát fővő vízzel leforralunk, felszeleelve kevés sózott vízben puhára főzzük a tisztított és kockára vágott burgonyával együtt. Áttörjük szitán, kevés félbarnára pirított rántással berántjuk, sóval, kevés törött borssal fűszerezük. Tejfellet izesítjük. Ugyanezt készíthetjük több lével levesnek.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű

MUNKAJÁT VÉGI EL A

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX század szenzációját Munkája kéremunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet puoverit, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P 45.-, „RAPID” (98 tűvel) Ára P 55.-, Kérje 13. ismertetőt. **Arutorgalmi Kft.**, Budapest, IV., Sütő-utca 2, lémelet 3. Telefon: 188-365.

Tésztareceptek

Libazsíros sütemény. ½ kg lisztet 2 deci libazsírral összegyúrunk, 5 kanál cukorral, 2 deci apróra tört diót, 5 kanál bort, kevés sót és annyi hideg vizet adunk hozzá, hogy összegyúrás után inkább kemény legyen a tészta. Nyújtjuk el ujnyi vastagságra, vágjuk részutos kockákra, hintsük be fölül porcukorral és egyenlő meleg, de nem gyors tűznél süssük meg. Mikor pirulni kezd, vegyük ki a sütőből.

Burgonyatorta. 25 dkg főtt és áttört burgonyát 4 tojás sárgájával, 18 dkg porcukorral jól elkavarunk habosra, majd hozzáadunk 10 dkg mogyorót, 2 evőkanál morzsát és 4 tojás kemény habját.

Alma-torta. Deszkára teszünk ¼ kg lisztet, 12 dkg cukrot, kevés reszelt citromhéjat, 12 dkg firovaját, 1 tojás sárgáját és annyi tejfölt, hogy kissé lágy tésztát kapjunk. Nyújtjuk ki ujnyi vastagságra és hajtogassuk, mint a vajtésztaízt szokás s ezt kétszer ismételtük. Közben almatölteket készítenk. A tésztát ujnyi vastagra kinyújtjuk, a forma aljára tesszük, az oldalára keskeny karimát csinálunk tésztából, hogy ki ne folyjon az alma leve, a töltelékét rátesszük, a megmaradt tésztából rácsokat készítenk, bekenjük tojás fehérjével, hintsük be porcukorral és lassú tűznél süssük.

Negyványolvas kifli. 16 dkg vajjal, 28 dkg liszttel elmorzsolunk, 6 dkg cukrot, sót,

Bámulatos gyors szépipőszér a

VITACIT arcpakolás

Valóságos áldás a zsíros, mitesszerez, táppórusú, fénylő és petyhüdt arcnak. Az ártalmatlan főhéferal vegyszerből közönséges vízzel pépet készítenk. Azt felkenjük (pakoljuk) az arcunkra. És pár perc múlva, amikor a megszáradt pépet lemossuk, egy fiatalos úde, hamvas, kipihent,

szép arc néz ránk vissza a tükörből. Szépipőkárhoz 10 tasak P 5.20, esetleg P 5.60 Ezen és egyéb Vitacit készítményében a LORÁND KOZMETIKA szinte házhoz szállítja a fiatalos üdéséget azoknak, akik nem kereshetik fel személyesen.

Szaküzletben és gyógyszerterápiában is kapható.

Postán „Arcpárolás Tanácsadó”-val küldi:

LORÁND KOZMETIKA
BUDAPEST, MUSSOLINI-TÉR 3. SZ.

2 dkg élesztőt, 1 deci tejet, 1 tojás sárgáját adunk hozzá és deszkán tésztává dolgozzuk, 12 kis cipőt formálunk belőle és kelni hagyjuk. Majd mindgyektel vékonyra kinyújtjuk, 4 részre vágjuk. Máktöltelékkel töltjük, kiflialakokra sodorjuk. Azonnal bekenjük tojással és süttő tesszük.

Sajos lángos teához. Burgonyás, kemény-magos kenyéértészta készítenk és 8 cm. széles és 20 cm. hosszú vékony lapokra nyújtjuk. Egyikre vékonyan szeletelt emmenthali sajtot rakunk, megsózzuk, kissé paprikázzuk. A tészta másik felét ráhajítjuk, szeletet megnyomkodjuk, forró zsírban kisütjük.

Törött rizskoch. 7 dkg rizst megtörünk mozsárban. ½ liter tejben sűrűre főzzük. Mikor kihűlt, 6 tojás sárgáját keverünk hozzá egyenkint, 7 dkg vajjal, 7 dkg cukorral habosra dolgozzuk, a rizst apránként hozzákeverjük, 2 kanál rummal fészítjük és végül a tojás habját adjuk hozzá. A formát kikenjük, pörkölt és darált mogyoróval behintjük. 1 óra hosszat gőzöljük. Baracklevárt adunk hozzá.

Csörüge. Fél kg liszt, 4 tojás sárgája, kevés só és cukor, 2 dkg élesztő. Kevés tej kell hozzá, hogy keményebb tészta legyen. Hajtogatjuk, mint a vajtésztaízt, háromszor, mindig egy negyedórát pihentetjük. Nagyon kiadós tészta.

É T R E N D

1942 FEBRUAR 11-TŐL FEBRUAR 20-IG

11. SZERDA. Ebéd: barnaleves apró zsemlyemuccával, friss hurka süte, tejeles burgonyafőzelék, mákoskifli. Vacsora: sajtos kenyérlángos, kompót.
12. CSÜTÖRTÖK. Ebéd: lebbensleves, rakott káposzta. Vacsora: fajsajt ecettel és hagymával, gyümölcs.
13. PÉNTEK. Ebéd: francia kelhimbólevés, burgonyamellé. Vacsora: halpaprikás, dérlől mellé hozzá, kompót.
14. SZOMBAT. Ebéd: sárgarépaléves, vadgalt pecsenye, borsófőzelék, dararmorzsás. Vacsora: kávé vajkenyér, sajt, retek.
15. VASÁRNAP. Ebéd: tojásleves májgaluskával, főttúsbú-áttúve, sült burgonya, paprikasaláta, burgonyatorta. Vacsora: sonka tormával, sajt, gyümölcs.
16. HÉTFŐ. Ebéd: gulyásleves, tejeles pogácsa Vacsora: kel kirántva, párizsi, gyümölcs.
17. KEDD. Ebéd: gomba-leves, töltött mellé. Vacsora: ludskása, kompót.
18. SZERDA. Ebéd: barnaleves, özömb vadász, makaróni körítés. Vacsora: tea, pírítós, befőtt.
19. CSÜTÖRTÖK. Ebéd: csontleves, sertésúsbú egybesütve, babfőzelék. Vacsora: főtt kolbász tormával, gyümölcs.
20. PÉNTEK. Ebéd: paradicsomleves, gombás hal, tarhonya körítés, túróleppény. Vacsora: kávé, vajkenyér, sajt.

KOLCSON IS AD

szőrmebelepőt, bolerőt alkalmakra

Palugyai Győző Viktor szücs

Budapest, IV., Váci-utca 15

Jársasági futár

JELENTEM, hogy a háborús és csökkentetten fénylő főváros idei bái szezonja, tekintettel a tekintendőkre, szintén az adagolt mulatság jegyében és erősen tompított hangnemben fog lezajlani. Záróra mindenütt és szigorúan három óraker, lehetőleg egytál-ételes és jegmentes szupé és főleg rövid, de annál kiadósabb szupécárdás. Táncrendet és más apróságot sehol sem kapnak az ifjú hölgyek és a tiszta jóvedelmeket egyrészt az egyetemek segítőalapjai, másrészt a Vöröskereszt között osztják szét.

Előkelő közönség jelenlétében zajlott le Milotay Valéria, Milotay István főszerkesztő és országosnevű publicista fogadott lányának esküvője dr. Czárth Elemér m. kir. hadbiztos százasossal. Tanúk voltak: barátosi Huszár Aladár, felsőházi tag, OTI-elnök és vitéz Koszmovszky József nyug. altábornagy.

Az elsőbálos fiatal szépek tábora farsangra egy új csillaggal bővült. A legfrissebb bálkirálynőjelölt Benedicty Béla tápiószéki földbírtokos Jucó nevű leánya, akit ugyancsak közismerten szép édesanyja vezet be idén a pesti társaságba.

Úgy az előkelően csendes Galya-tetőn, mint a mondénebb és a hangosabb Kékesen zsúfolásig telt házak hódolnak a téli sportnak és a bárban rendezett táncversenyeken az úgynevezett társaság legszebbjei versengenek a dicsőségért.

Új és figyelemreméltó jazz-tehetség tűnt fel a pesti társaságban, névszerint Paksy Mária, dr. Paksy József vezérigazgató-zeneszerző leánya. Azok, akik zongorázní hallották, elragadtatva nyilatkoznak az ifjú hölgy ragyogó tudásáról.

Többhetes külföldi síturájáról hazaérkezett ifj. Halászy Pál, a Kereskedelmi Banknak úgy bank-, mint privát körökben közkedvelt és nagy szerepet játszó fiatal igazgatója.

A fővárosi primadonnák közismert és sokszor kipróbált segítő jósa ma most egyöntetűen egy mezőkövesdi hétygermekes fiatal özvegyasszony felé fordul, akinek fiatal, harmincötéves férje, mint alkalni segéd munkás, véletlen szerencsétlenség következtében halálát lelte Németországban. Kiseb-nagyobb pénzadományokon kívül ruhát, fehérneműt, jegytelen ennivalót, játékok stb. küldenek az özvegy és kis árva részére. A jótékonyagra hajlamos olvasók számára bátorodom mellékelni a címet: özv. Pázmándi Józsefné, Mezőkövesd, Viola-utca 8.

A fiatal képzőművészgeneráció egyik legizmosabb és legtehetségesebb tagja, Dengyel Tibor festőművész, aki legutóljára a tragikus hírtelenséggel elhunyt fiatal színművész, Zádor Gyöngyi arcképpel szerepelt a nagy nyilvánosság előtt, Bulla Elma. Somlay Artur és Perényi László portréin dolgozik.

Kaszner Károly, a kiűnő fiatal zeneszerző és karmester, mostanában egy nagy, romantikus operett és egy új Karády-sláger zenéjét komponálja. Az előbbi előreláthatólag csak jövőre, az utóbbit azonban hamarosan rádióban és lemezen fogjuk hallani.

Ferdinandy Gyula ny. igazság- és belügyminiszter, családjával a téli hónapokra abaujvári birtokáról Kassára költözött, ahol annakidején már a cseh megszállás és dupla minisztersége előtt is egyike volt a történelmi város legszámottevőbb polgárainak.

Jól sikerült vacsorát adtak árkosi Benkő Jánosék Baross-szövetségi és németországi barátaik tiszteletére, Szabolcska Mihály-utcai otthonukban.

Ifj. nagybányai Horthy Istvánnét máris imádja a MÁV aprajánagya. Bajza-utcai hivatalos helyiségében naponta nagy számban keresik fel a rászorulókat, akiknek ügyes-bajos dolgait a leganyalibb szeretettel és gyorsasággal intézi el közmegelegedésre, a kis autóján mindenütt megjelenő fiatal és szép elnökné-elnök.

Csák Cs. József

Takarékoskodjunk a tápanyagokkal!

Ez a korszerű háztartás egyik fontos követelménye

Az okos háziasszony

JÉNAI tűzálló edényeket használ, mert az átlátszó üvegen át a fedő leemelése nélkül a sütés főzés minden mozzanatát megfigyelheti.

A JÉNAI tűzálló üvegedény a korszerű háztartás célszerű edénye sütéshez, főzéshez, tálaláshoz.

JÉNAI üveg minden szaküzletben Kapható
Kérjen prospektust és felvilágosítást:
Kübek József, Bástya-utca 12, Budapest IV

Kertkultúra

Irja SZILÁGYI JÓZSEF
Budapest székesfőváros kertészeti igazgatója

AZ AMPOLNANÖVÉNY magyar neve: házi-szerencse. Botanikus néven pedig: *Helcine Soleirolia*. Fonalbékony szárú, kicsiny, kéreklevelelű kapaszkodó növény, amely nagyon szépen fejlődik lecsüngő ampolnánövényként alkalmazva. Üdezőlő színe miatt nagyon kedvelt, igénytelen, mindenféle hőmérsékleten fejlődik. Téli kertekben utak szegélyezésére alkalmas. Kültetve sziklakertekben szépen fejlődik és a sziklák, tomások védelme alatt kiteltele, tavaszszal rövid idő múlva ismét szétterül a neki kedvező helyen és gyönyörködhet szép, szívalakú, apró leveleivel. Szaporítása igen egyszerűen: a tövek szétosztása által történik.

„ZART VERANDA.“ Virágteletetés szempontjából elsőrendűen felhasználható a három oldalról zárt, üveges veranda, különösen akkor, ha oldalainak egyiké déli felé néz. Fűtéséről úgy gondoskodunk, hogy nem közvetlenül ott fűtünk, hanem egy másik fölfűtött helyiségből bocstunk át szükség szerinti meleget. Virágteletető hely céljára alkalmas az üvegfolysó, ha hőmérsekkente megfelel a növények igényeinek. A sötét, árnylag meleg pincében elhelyezett *Agave*, *Cactus*, *Araucaria*, *Palmfa*, *Babérok*, *Leanderek* stb. tavaszra anynyira elgyengülnek, pusztulásnak indulnak, hogy ezeken ekkor már a legjobb tanácsal sem lehet segíteni. Elszaporodnak rajtuk a pajzstetvek, a gombabetegségek, nem is beszélve a felgyűrűlésről. Vigyáznunk kell azonban arra, hogy a fentelített helyekre csakis olyan növényeket helyezünk el, amelyek az esetleges hőingadozást könnyen elviselik, vagy azaz szemben nem túlságosan érzékenyek. Semmiesetre se vigyáznunk ilyen helyre fagy iránt rendkívül érzékeny növényt, pl. *Ficus*, *Begóniát*, *Gloxiniát* stb. Viszont nagyon jól telének aránylag hűvösebb verandán a következők: *Laurus*, *Aucuba*, *Prunus Laurocerasus*, *Euonymus*, *Rosmarinus*, *Hedera* és némely *Cactus*-féle. Az öntözésre természetesen nagy gondot kell fordítani, vagyis csakis akkor öntözzünk, ha erre feltétlen szükség van, a szeretlen nedvesség télen különösen káros hatású a növényekre. Az apróbb növényeket elhelyezhetjük eblakkokban is.

„FEKETERIGÓ.“ A feketerigó hasznosnak elismert madár, igaz azonban, hogy ott, ahol szemesés és boggyós gyümölcsöket (szőlő, szamóca, cseresznye stb.) termesztenek, káros is lehet, mivel ezekre szívesen rákap. Vannak esetek, hogy egész

szőlőtelepeket elpusztít. Más körülmények között örülünk annak, ha kertünkben, vagy annak közepében letelepedik, mert nyíron fókáinak nevelése közben igen sok Farkétkony rovart elpusztít. Ezért csupán azokon a területeken kell riasztással elűldözni, ahol kárt okozhatna.

„ÓVÁS.“ Az egyik napilapban a madarak téli etetésével kapcsolatban azt olvastam, hogy a nádárkalács készítésekor a fagyúba kevert olajos magokat forró állapotban a fenyőfákra is időzhetjük. Ettől óva intek mindenkit, mert az ilyen forró anyaggal leöntött fenyőág feltétlenül elpusztul. Ezt az eljárást csak már elhasznált karácsonyánál alkalmazhatjuk.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Istenben bízom. Nagy időkbén érezzük legközelebb Istent: aki egyedül nyugtat meg, aki vigasztalva hajlik a szívünk fölé. Első szavunk ez Önhöz és az végtelenül jólesett, hogy levelével felkeresett és megvallotta, hogy üzeneteink, amelyek másoknak szoltak, a saját részére is annyi vigasztalást sugalmaztak, hogy úgy érezte, könnyebben tudja elviselni a magyar asszony hősi sorsát. Áldott a kéz, mely így ír: "... férjemet, akit nagyon szeretek, az orosz harctéren küzd éretlünk. Kis fiammal együtt dolgozunk a megélhetésért. Nem panaszkodom. Büszke vagyok, hogy az én drága magyar hazámért mi is áldozatot hozhatunk, sok asszonytársammal együtt. Bízom a jó Istenben, hogy megvéd a kislímból olyan derék magyar katonát nevelhetünk, mint az apja..." Kedves

SZÉP LAKÁSBA - JÓ KÉPET

PAP KERESKES IRÉN
KÉPSZALONJÁBÓL

VII., ÉVA-U. 24. FELEMELET. (KIRALY-U. SAROK)

asszonyom, mi, magyar férfiak, úgy tekintünk fel Önre és a többi hőselű asszonyunkra, mint a földi életünkben a legdrágábbra: az édesanyjainkra, akik előt meghajtott fővel állunk meg és a szívünk fohásza hálás csókban tapad a kezére. E pillanatban az Ön kezére, amely betűkbe öntötte ezeket a Zrínyi Ilonákra emlékeztető gondolatait, érzéseit. Tudjuk, nincs olyan áldozat, amit mi, közösen, magyar asszonyok magyar férfiakkal a háznokért meg ne hoznánk. Egymást alkorovala, szétszakíthatatlan láncként fogjuk körül országunk határát, hogy ellenség ne tiporhassa le huszonkétévi szenvedés után Isten ajándékát, új életünk reménységét. Magyar sorsunk útján az Önrel való találkozás felejtethetetlen állomására mindig büszke emlékezéssel gondolunk a hűsüknk a szívünkben örözött áldott jóvönek felvirradásában.

EGY BUDAI ÖLVASÓ. Nincs olyan táncszabály, amely azt írja elő, hogy ugyanabban a táncban armégekben az Önrel táncoló hölgyet egy másik fiatalember elkerít, Ön ne kérhetné vissza. Ilyen titulum nincs, ezért megnyugodhat. Ugy lehet, ahogy gondolja, az illeték „ugratni“ akarták vagy a féltékenységet vették célba. Amikor aztán látták, hogy nem lehet cizáni, visszavonultak. Jól tették. Az ugratás éretlenségre vall.

Erzékeny bőrre
Jönne krémet!

FEHÉR
KOZMETIKA

Budapest, VI., Vilmos császár-út 15/a
Bazilikával szemben Telefon: 113-379

KOMOLY LEÁNY. „Kitűnő és pártatlan lapjának hű olvasója vagyok. Ugy érzem, ha nem kapnám meg, nagyon, de nagyon hiányoznék. Különösen tetszik nekem, — természetesen többek között — a „Szerkesztői üzenetek“ rovat. Érzem, hogy minden sorát a legnagyobb gonddal írta, üzeni. Ezért jóvök én is ide tanácsért.“ Nagyon kedvesek nekünk ezek a közvetlen sorok és kérdésre szíves örmest válaszolunk. A kérdézt cím: *Katholikus Tiszviselőnök Egyesülete, IV., Kossuth Lajos-u. 1. Lakást és reggelit kaphat egy hónapra kb. 40 pengőért. A továbbiakról akár leolvélhat, akár személyes érdeklődés alapján szerezhet felvilágosítást.*

A lélek húrjain. Köszönjük a szíves sorokat, a kitűnő elismerést és a meleg buzdítást. Végtelenül sajnáljuk, hogy kis elbuzosítását nem közölhetjük. Ez a kis romantikus mese a sensibilibs beállítottaság olvasókra pályázik, de a mi feladatunk nem az, hogy ilyen érzélgős mesét kolportáljunk. Az életet szereljük hamisítatlannal s mentől kevesebb szentimentalizmust. Egészleges és friss, erős érzéseket.

Menyasszonyi kelengyéhez ágytollat, pelyhet olcsón

szállít ROSNER GYULA CÉG AGYTOLLÜZEME, KISKUNFELEGYHÁZA. Tarka toll 80 fill. tarka fosztott 1.50, 2.50, fehér fosztott 4.50, jobb 6.—, 7.—, finom fosztott 8.—, 9.—. Pehely: szürke 9.—, fehér 13. 15, 18.— paplan pelyh 20, 23 F kilónként. 5 kilós rendelésnél bérmentve, utánvétel. Díszpárna töltéséhez száraz tarka toll kilónként P 1.

HÁROM VERS. Az érzékek mély és titokt vágyai viharzanak verseiben, amelyek tudattalanul felületetek és a szavak inkább csak cifrajogok, mint kifejezői a megfélézhetetlen hullámzásoknak. Az éres ideje még távol van, de reméljük, hogy megrövidíti.

LASZLÓ PEHELY GYAPJU VATA PAPAN ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ 1898 • VIII. VAS UCCA 14

Rheumatikus fájdalumnál, idegfájdalumnál, fejtájánsnál, izületi és tagfájdalumnál, valamint meghülés betegségeknél, gyorsan és biztosan hatnak a Togat-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják a Togat-t, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Kérdezze meg orvosát. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

Erettségizett leány. Örülök és köszönöm, hogy azok közé soroz, akiknek emberismeretében és őszinteségében megbízhatom. Imeretlenül is és lelki problémája megoldását reám bízta, illetve reám bízta, ha ilyen támadás érné, amit saját erejéből nem tudna kivédeni. Az elmondottak-

Az összes szépséghibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépítőszer. Vidékre postal szétküldés.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” Kozmetikai intézete

Budapest, IV. ker., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

ből kitűnik, hogy problémája csak képzel, mint ennek az aranyos élettavasznak minden bújá, bányán irigylésre méltó édes szenvedés, amire olyan jó lesz majd ötven év múlva visszavágyó mosollyal emlékezni, ha a könny és a fény lepereg róla. Milyen hevesen kapnának sokan két kézzel a fiatalság boldog boldogtalansága után, ha még egyszer visszaváraszolhatnák a szívébe. Hogy adnák oda magukat a tavasznak: itt vagyok, kinözd meg még egyszer ezt a kipihent szívet. De hiába hívják, hiába vágyakoznak utána, csak az időben és nem az ember életében újulnak meg az évszakok. Kérem, ne zárkózzék el és ne bőrtönozze be fiatalságát

Betegek

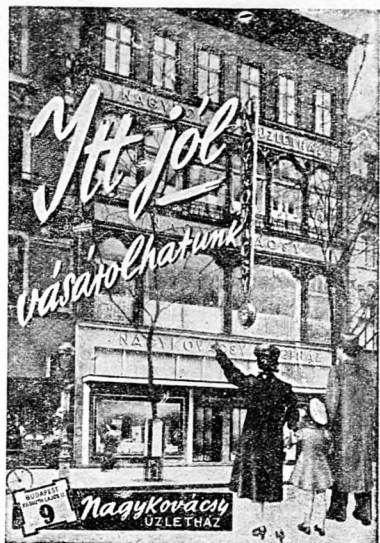

többnyire székrekedésben is szoktak szenvedni. Vigyázzunk ilyenkor a rendes emésztésre. Betegségben szükséges a **DARMOL**

négyszáz fal közé. Az élet nem cammog, hanem villámsebességgel rohan velünk, s amit magunk mögött hagyunk, oda soha vissza nem térhetünk. A nő Istentől elrendelt hivatása tudat alatt bujtogatja azt, aki nem akar róla tudomást venni és nőgatja, hogy a sors küldöttje valamerről már elindult feléje, menjen elébe. Az On korabelieknek, a mai húszéveseknek még nem volt idejük szétnézni az emberek és az élet forgatagában. Telítve vannak még az iskola levegőjével. Nincs ismeretségi körük. Az intézetben összebogozott pajtási szálak szakadoznak ebben a nagyvárosban, ahol oly idegenek és ridegek az emberek, hogy jégtörőre van szükség, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz és felfedezhessék: ime szívük is van... Elsőnek azt ajánlom Önnek, lépjen be a BTE-be, ebbe az előkelő sportegyesületbe, amelynek társadalmi köre is van s a sportok minden ágának külön osztálya. Legfőképpen itt találja meg azt a társaságot, amihez kedvet érez. (Cím: II., Pasareti-út 11-13). Érdeklődjék személyesen, hogy milyen feltételek mellett lehet tag. Ha ajánlásra van szükség, az egyesületben talál két tagot, aki Önt társadalmi állásánál fogva készségesen ajánlja. Felhívom figyelmét az Egyesült Női Táborra is. Legnagyobb nőegyesület, a Magyar Nőegyesületek Munkaközössége (IV., Eskü-út 6.), amelynek keretén belül a magyar hölgyek magasabb nemzeti célok érdekében határozottan tevékenykednek. Nagy gondnal és szeretettel gondoskodnak az ifjúság összetartásáról, szellemi továbbképzéséről, szórakoztatásáról az egyházak is. Ha irodalmi ambíciói vannak, a Magyar Irónők

Köre szintén melegen karolja fel a tehetséges fiatal kezdőket. Összejöveteleiken szívesen látnak vendégeket. Van alkalom az ismerkedésre, csak győzze idővel. Kedvvel — remélem — győzni fogja. Szeretelünket, bátorításunkat adjuk melléje kísérőül, hogy áttörje magát az egyedülvalóság szürkeségén.

H. ANIKÓ. Mélyen meghatótt az Ön kedves, őszinte bizalmával megtisztelő levele. Hogy köszönjem meg, hogy ilyen nemes gondolatokkal és nemes hanggal reagál rádiókrónikámra? Mintha minden szót a szívem szűrte át, ragyog rajtuk és sugárzik belőlük a lélek és a szerelet drága lény. Higgye el, csak azok tudnak hús-éves korukban ennyire áthatóan, mélyen és tisztán érezni és gondolkozni, akiket a sors szinte elviselhetetlenül nehéz próbára tesz, mintha megkérdéznék: meg tud-e állni a magad lábán? De a próbátétel hosszú periódusa is véget ér egyszer és az örömet, améhez Önnek is joga van, jogosan reméli és én hiszem, hogy a szomorúság kódos, borongós küzdelmei után senki Önnek nem értékelheti bensőségesében. A lelkiérők ebben a tündökös érzetében harcolja ki hősiesen nem az emberfeletti, hanem az emberi boldogságot, amelynek összetételét ismerjük: kevés öröm, kevés boldogság, hatványozott kötelesség, megalkodás, lemondás. Ön az utóbbiakból sokat átélt, nem ijed meg komor jelentőségüktől. Szélfel mosolyával és kötelességstudásával lefegyverzi támadásukat és ellensúlyozza hatásukat. Kissé rosszindulatú támadás fenyegeti a tudócsúcshurut jelentkezésében. De alig van ember, akit meg ne támadott volna. Egyik felfigyelt rá, a másik úgy szabadult meg tőle, hogy észre se vette, csak későbbi Röntgen-vizsgálat derítette ki alattomos munkáját. Ön — szerencsére — tudomással bír róla és módjában áll mielőbb megszabadulni tőle. Mert ha főnökének bejelenti — meg vagyok győződve, ő fogja siettetni, hogy Önt az OTL útján megfelelő üdülőbe utaltassa be. Állása miatt se aggódjék. Ha rendbejön, bizonyosan elfoglalhatja újból. Addig helyettesítéséről gondoskodnak, de ez csak ideiglenes lehet. Erre vonatkozólag is kérje meg a főnökét, mert ha nem szól, néma gyermeknek nem értik a szavát. Kedves kislány, nézzén szembe bátran ez-

zel a vesztélytelen bajjal, ami Önt megijesztette. És minden jóra fordul. Illesztő szeretettel kívánok Magyarok jó egészséget és a további évekre sok-sok örömet.

Angyalka. Nem mondhatjuk, hogy valami elbűvölő önérettültengésben szenved az illető fiatalember. Az ilyen félre-szúzott felfogású úrficskáknak hamar a tyúkszemére lehet lépni és leszállítani a beképzelés szemétdombjáról. Önt — értetlő — hogy bántja ez a viselkedés, mert ürességet és felületességet érez mögötte. Mint ahogy van is. Az élet — ne

A dohányzás sárgítja a fogakat?

„... ez a mese nem tarthat vissza a dohányzástól! Kellemetlen szájjiz, dohányzástól sárga fogak? Hiszen itt van a pompás borsmenta ízű Chlorodont fogpaszta, mely a szájnak friss, friss érzést ad és minden visszatetsző rárokodástól megtisztítja a fogakat. A Chlorodont fogpaszta minden alkalommal boldog biztonságot ébreszt bennem: nyugodtan élvezhetem a dohányzás gyönyörűségét!”

Chlorodont

Fogpaszta

**Gütermann
Gépsejtem**

AZ · IGAZI · HERNYOSÉLYEMFONAL

féljen — észre fogja téríteni, ha eddig megkímélte és hagyta, hogy a komolyak fölé nőjön. Várjon türelemmel és ne vesztse szem elől, ha érdekli. Ha van benne érték, felszínre kerül és eloszlatja az ürességet, ami Önt aggodalommal tölti el. Ebben a korban még nem telje-

ÁGYTOLL olcsón!

Tarkatoll 70 fillér, jobb 1.20, sz. vegyes fosztott 1.40, jobb 2.20, mégjobb 2.80 P. Fehér fosztott lbatoll 4.20, jobb 5.20, mégjobb 6.20; kimonott jöminőségű 7.— P. Pehelyest 8.50 pengőtől szállít, 5 kilós papírzsák-csomagolásban, bérmentve, utánvétellel. Tiszviseleőknek 3% kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLLVÁLLALATA,
Kiskunfélegyháza, Szent János-tér 6. sz.

sen értek az ilyen, valószínűleg elkényeztetett fiatalembereké. Talán egy évbe se telik és nem fog ráismerni, úgy megváltozik előnyére. Nagyon jólesik, hogy Ön olyan hálás nekünk, szeretnők ezt mindig megérdemelni és biztosítjuk, hogy a legösszintebben és csak az igazságtól vezéreltetve válaszolunk, ha úgy érzi, szüksége van véleményünkre vagy tanácsunkra.

LESZ MÉG MAGYAR NYÁR. Aki nem szakít azonnal és véglegesen: sohasem akart komolyan végetvetni saját szenved-

Gazdasági, házassági, érzelmi problémáival
forduljon GRAFOLÓGUSHOZ
Fogad 1-7 óráig. Wesselényi-u. 46. I. 9.
M. Cary. Ünnepek és vasárnap is.

Egyedül biztos hatású a

„DÉVA” szőrtelenítő krém
Kapható: «DÉVA» Surd, Somogy megye

désinek. Már régen túlestedt volna a válságon, ha kimondta volna, hogy most aztán vége mindennek, nincs folytatás. De Ön abeyelt várt, várt és reménykedett és bár tudta, hogy a félénkenti találkozásnak még elviselhetlenebb szenvedés a következménye, mégis elfogadta, hogy megismétljék és felszakítsa a sebeket. Ennek az értelmetlen és szomorú kalandnak nem szabad folytatódni. Szedje össze magát és ne térje, hogy játszszanak szívvel és kifjosszak. Ez a kötelessége önmagával szemben.

APRÓHIRDETÉSEK

Házivarrónót keresek. kifogástalanul szabni, varni tudó keresztényt. Cím: dr. Sükösd Beláné, Budapest, Horthy Miklós-út 15. IV. 50.

Angorafonalat, primát, bőféhéret, 100%-osat szállító szövéshez és kötéshez, dekaját P. 2.50-ért. Legalább 15 dekát bérmentve küldök. Viszonteladók-tak árengedmény Grimm Rónya, Gyergyóditró.

Kertimunkát is végző mindenek gazdaasszonyt keres magános nyugdíjas falura. Szólómunkást is hozhat. Vitéz József, Nógrádszakal, postarostante.

Linoleum játékkalát, művirág, gyöngyből virág-készítést jutányosan, rövid idő alatt tanít Hajdu Éva, Erzsébet-körút 2. III. 19. Telefon: 22-55-55.

Mimóza, világhírű grafolóbusnó analízis íráshól és fényképről. Állandó cím: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbélyeg küldendő.

Zongorák, pianinók, vígjármárkásak, legoiesőbban részletek is. Fenyőné zongoratermében: Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olcsón. T. telefon: 22-46-2.

Budapestre érkező úri személynek szép, kényelmes lakásban 2 pengőtől megszálás. Főjegyzőné, Orsz. út 40. I. emelet 10.

Zongorát, vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sűrűsögen veszek. Telefon: 225-689. Zongoraterm.

Budapestre érkezőknek «Uri otthon» méltányosan Erzsébet körút 2. III. emelet 19. Emke-kávéház. (Telefon: 22-55-55).

Pestre érkező családok számára úri otthon nyitok. Deróné, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Telefon: 386-489.

Legmodernebb szabás-varrás, felhírneműszabászat Mesterviszága. «ELIT»-szalon, Erzsébet-körút 46

Videkieknek tiszta szép szobák méltányosan Hajdu Márta, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. sz. (Telefon: 420-431).

Bundák legoiesőbban, alakítások jutányosan Kókay E. szűcsmesternél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

Szentkirályi panzió. Szentkirályi utca 6. Olcsó családi otthon, szobák ellátás nélkül is jutányosan

Készpénzért vennék zongorát, pianinót, Erzsébet körút huszonnhat, Fenyőné, telefon: 222-462.

Elzlogosított ékszerelt, ezüstjeit költségmentesen kiválom és legmagasabb áron megveszem. Bűri láncát, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross-ékszerház, Baross-u. 83. Telefon: 140-969.

Figyelmébe ajánljuk Rákóczi-út ötven Zongoratermet, Rengtelég zongora, pianinó vásárolható lecsökélyebb részletek is. Olcsó tanuló-zongora.

Fiatal, ügyes, gyermekszerető, rk., lehetőleg árva leányt keresek háztartási munkák elvégzésére (nehéz munkához sekedtség van). Fényképes ajánlatokat fizetési igény megjelölésével kérek. Derrád Istvánné, Munkács, Thököly-u. 47/a.

Gazdag, diplomás, 34 éves öskeresztény fiannak keresek szintén öskeresztény, csinos, szép, iskolázott úriulányt feleségnek. Teljes címmel írt levelet «Anyai gond» jel géré kiadóba kérek.

Református, szőke, 30 éves, jómódú, szenvedélymentes tanár talál-e feketé, mindenben hasonló leányt feleségnek? Leveleket «Még a farsangon» jelüére kiadóba kérek.

Intelligens, 30 éves, csinos, keresztény, textíly nyersanyagkereskedő, kölcsönös melettség esetén feleségül venné a háztartási munkák elvégzésére alkalmas leányt, vagy fiatal özvegyt. Szegénység, vagy egy család nem akadály. Leveleket «Kedveskedő» jelüére kiadóba kérek.

Földbírtokos család keres főzésben kívül más munkát is vállaló háztartásnőt, esetleg 4 éven felüli gyermekkel, fizetés megjelöléssel. Leveleket «Nyírség» jelüére kiadóba kérek.

Csinos, intelligens, vidéki úriulány, hozománya ingatlanban, apazást kap, arany, szőlő, budapesti vagy vidéki örömler férjnek keres. Állam, városi banktisztviselő 32-44 ik. Leveleket «Igazi feleség» jelüére kiadóba kérek.

Ismerettség hiányában és lekööttség miatt vidéki gyógyszerésznő ezúton keresi komoly gondolkodású, művelt diplomás állásb. r. kab. férfi ismerettség. Kölcsönös szimpátia esetén házasság lehetőség. Teljes diszkreációval írt öszinte levelet «Dunántúli» jelüére kiadóba kérek.

Angorafonalat 1.50-osai gyönyörű színekben készítek különként P. 2.30-ért. Utánvétellel szállítok. Mintát készségeel küldök. Major Gyuláné, Bácsa, Győri-út 73. Győr m.

Bátor fiatalemberek, vagyontalan, nem szép, nem hűs, idősebb, disztingvált úriulány férjnek keres. Teljes cím levelet M. Lujza, Budapest, Haris-köz 3. Házfelülvélethez kérem.

Két 20-21 éves, csinos, vidéki okleveles úriulány főiskolázóhól levelezne keresztény (diplomás) úri-füfökkel. Leveleket «Jó pajás» és «Tantónéni» jelüére kérjük a kiadóhivatálba.

Felhírneművarróhoz hához meg napi 6 pengőért. Szíves mekoresztést kér levelezőlapon: Mercz Ferenec, Budapest, XI., Bogláruka u. 14.

Dívaltszalobban dolgozó úriulány vidékre házi-varróéknak ajánlkozok. Cím: B. M., Szezhalom, Nadasdy-u. 28.

Pénztárkezelésben, gépirásban, háztartásban gyakorlott intelligens úriulány, bármilyen elhelyezkedést keres. Leveleket «Megbizható» jelüére kiadóba kérek.

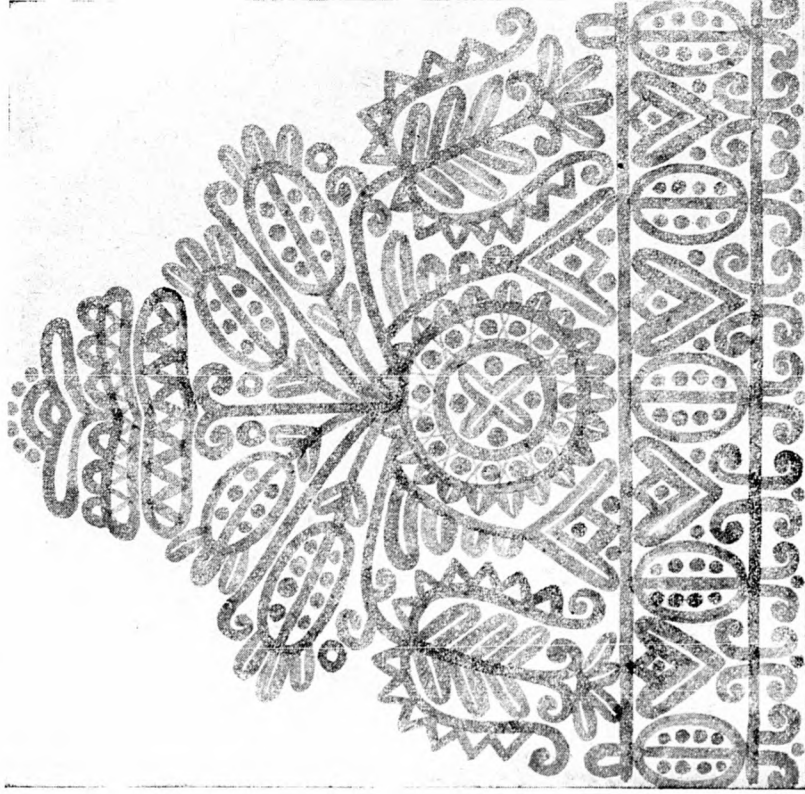
Felíelő szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem öröznk meg. A lap cikkeinek és leveleinek átvételéért a Papp János Magyar Nő Lapját nyomta a Hungária Hírlapnyomda Rt. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 7049-42.

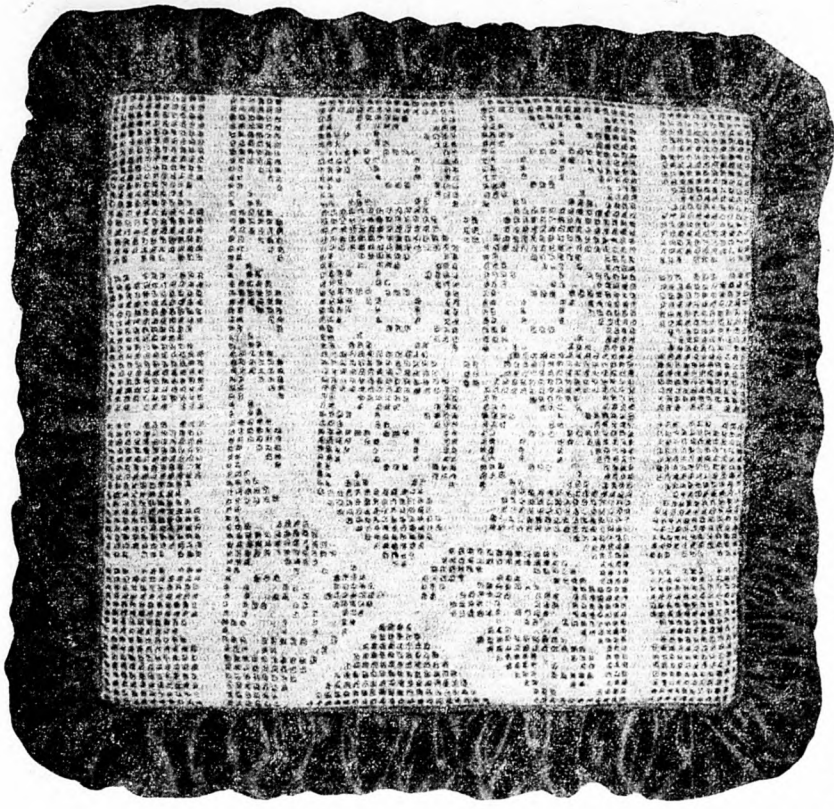
Felíelő: vitéz Bánó Lehel igazgató.

A Magyar Nők Lapja 1942 február havi kézimunkamelléklete

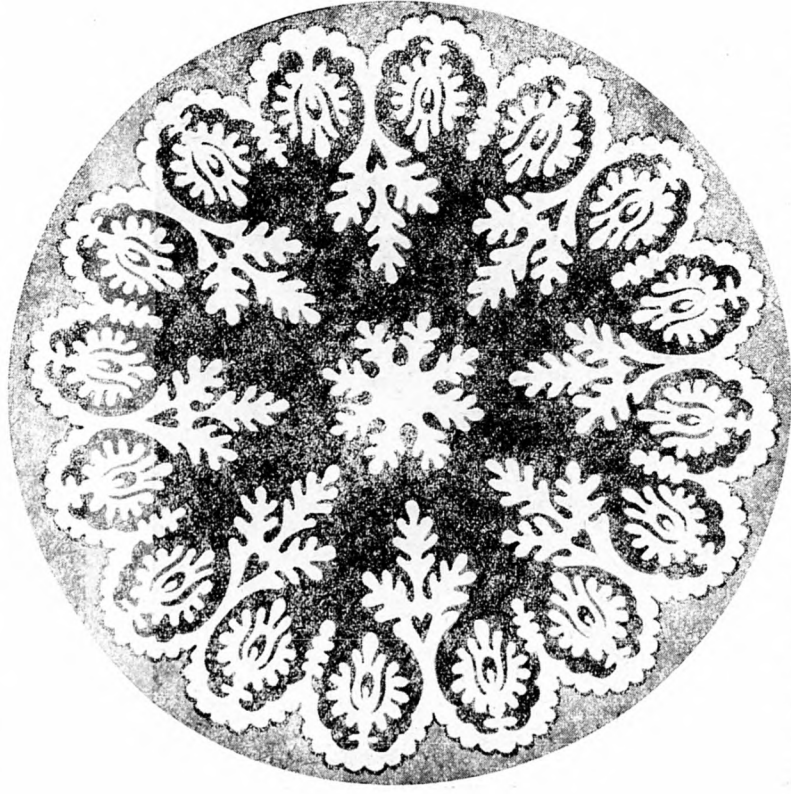
(Állandó havi melléklet)

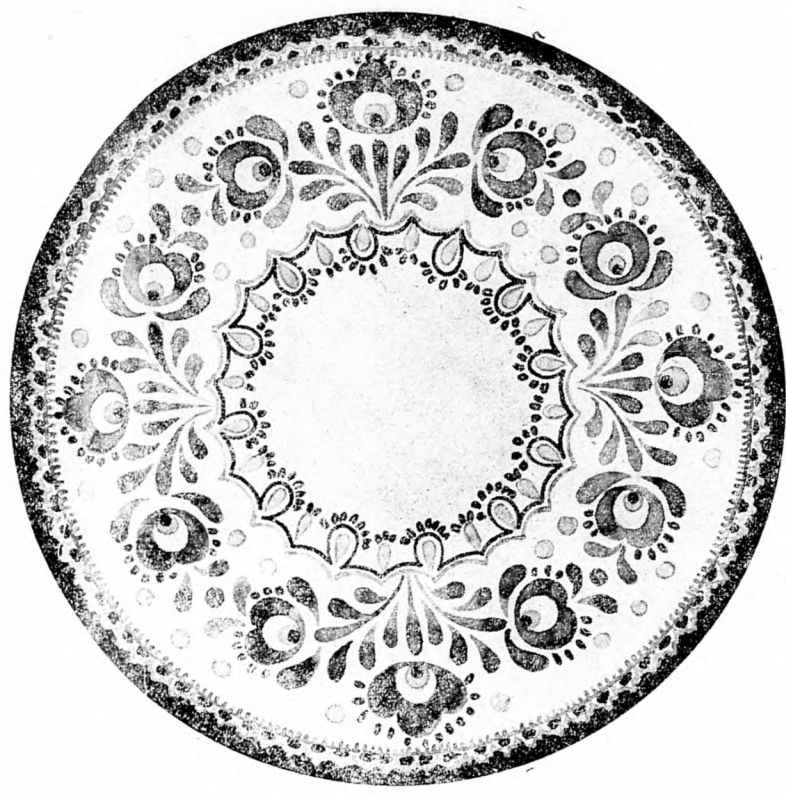
Írásos minta asztalterítő és párna, falvédő, függöny díszítésére. Készítette: Kék, piros, sárga, terrakotta, fekete színnel, matt kézimunkafonállal

Diszpárna horgolt felsőlappal. Szép, élénkszíni selyemmel montirozzuk

Rátétes terítő, tetszészerinti méretben készíthető. Színes opál-batizsira, tüll-, vagy fehér betiszt-rátéttel

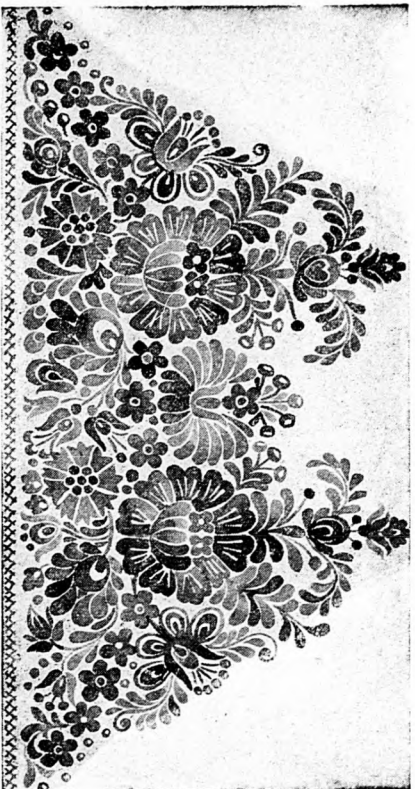
Magyaros mintájú terítő. Fehér vászonra, élénkszíni, jól mosható fonóval hímezzük

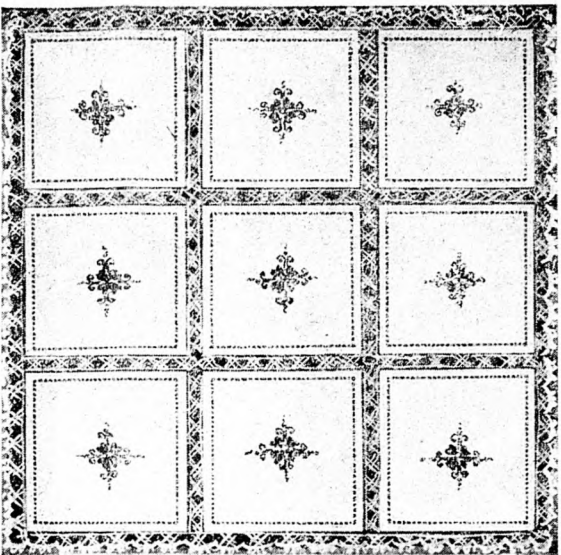
Hímzett csik terítők és függönyök díszítésére

A Magyar Nők Lapja 1942 február havi kézimunkakamelléklete

(Állandó havi melléklet)

Matyómintá párna díszítésére. Tarka hímzéssel készíthük, nyersszínű házivászonra

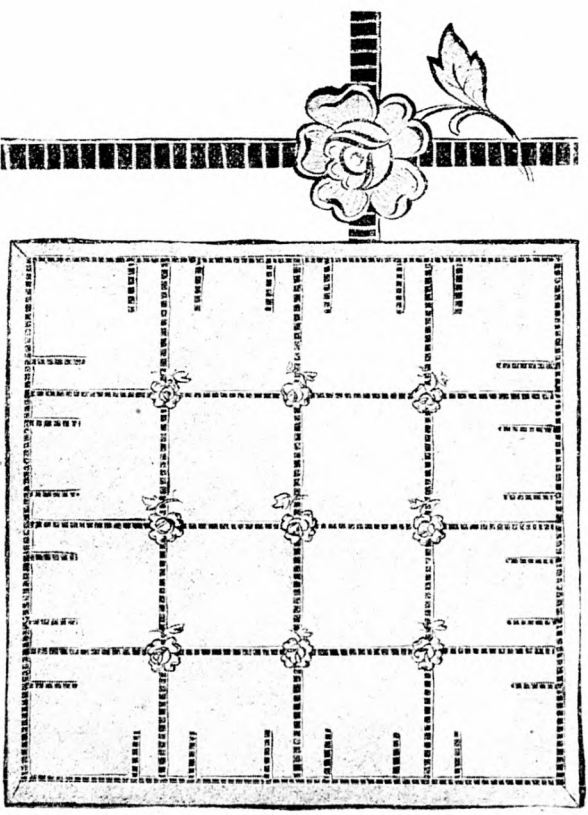
Szines hímzésű milió. Maradék vászonkockákból készíthük, csipke- és csipkebetét-összedíllítással. A kockák szélét színes fonddal himezzük

Horgolt sapka és táska. Tetszészerinti színben készíthetjük, kevert gyapjúfonalból

Sarközi hímzésű terítő. Fekete selyemre, fehér fonddal himezzük

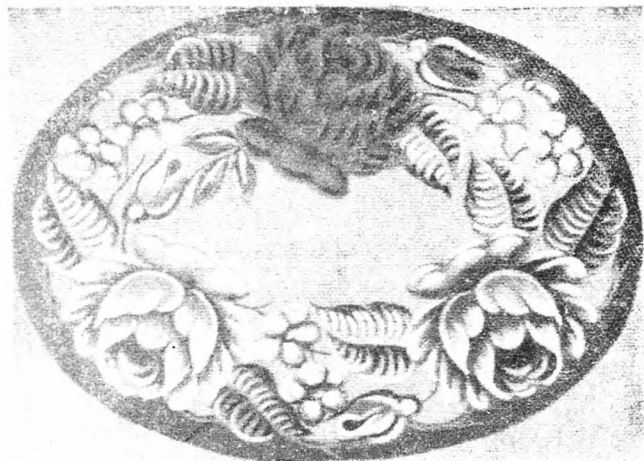

Azúrrel és hímzéssel díszített fehér milió

Hímzés minta ruhák díszítésére

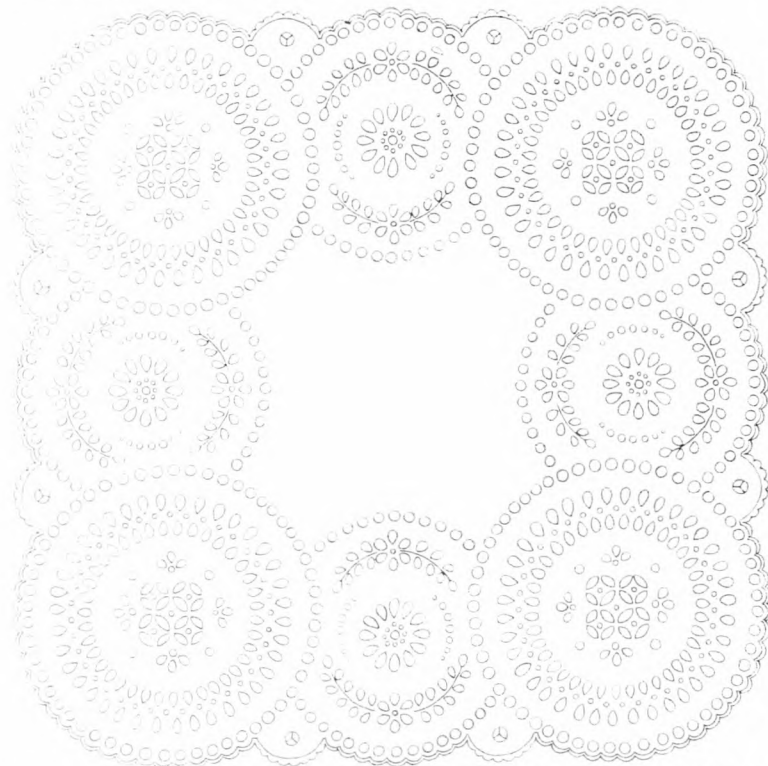
Az anyagok beszerezhető a Muskáti Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12

Gobelín-párna. 48 35 cm méretben, művészi előfestéssel, a kidolgozásához elegendő fonállal együtt P 11.—. Kézimunkakérdésekben 20 fill. válaszbélyeg beküldése ellenében készséggel adunk felvilágosítást

Gobelín-kép, Tizián festménye után. 25 33 cm méretben, a kidolgozásához szükséges fonalakkal együtt ára P 13.50. Megrendelhető 283-as szám alatt

Madeira-millő. Fehér pamutvászonra előrajzolva, 80 80 cm méretben, a kidolgozásához szükséges fehér pamutállal együtt ára P 9.—. 40 40 cm méretben P 2.50

**A Kézimunkák a Muskáti Kézimunkaboltban kaphatók.
Budapest, IV, Regiposta-u. 12 vagy Szeged, Kárász-u. 3**

Délelőtti ruha

Gobelín-tájkép. 20 16 cm méretben, szép színekkel előfestve, a kidolgozásához szükséges sellyemmel együtt ára P 4.80

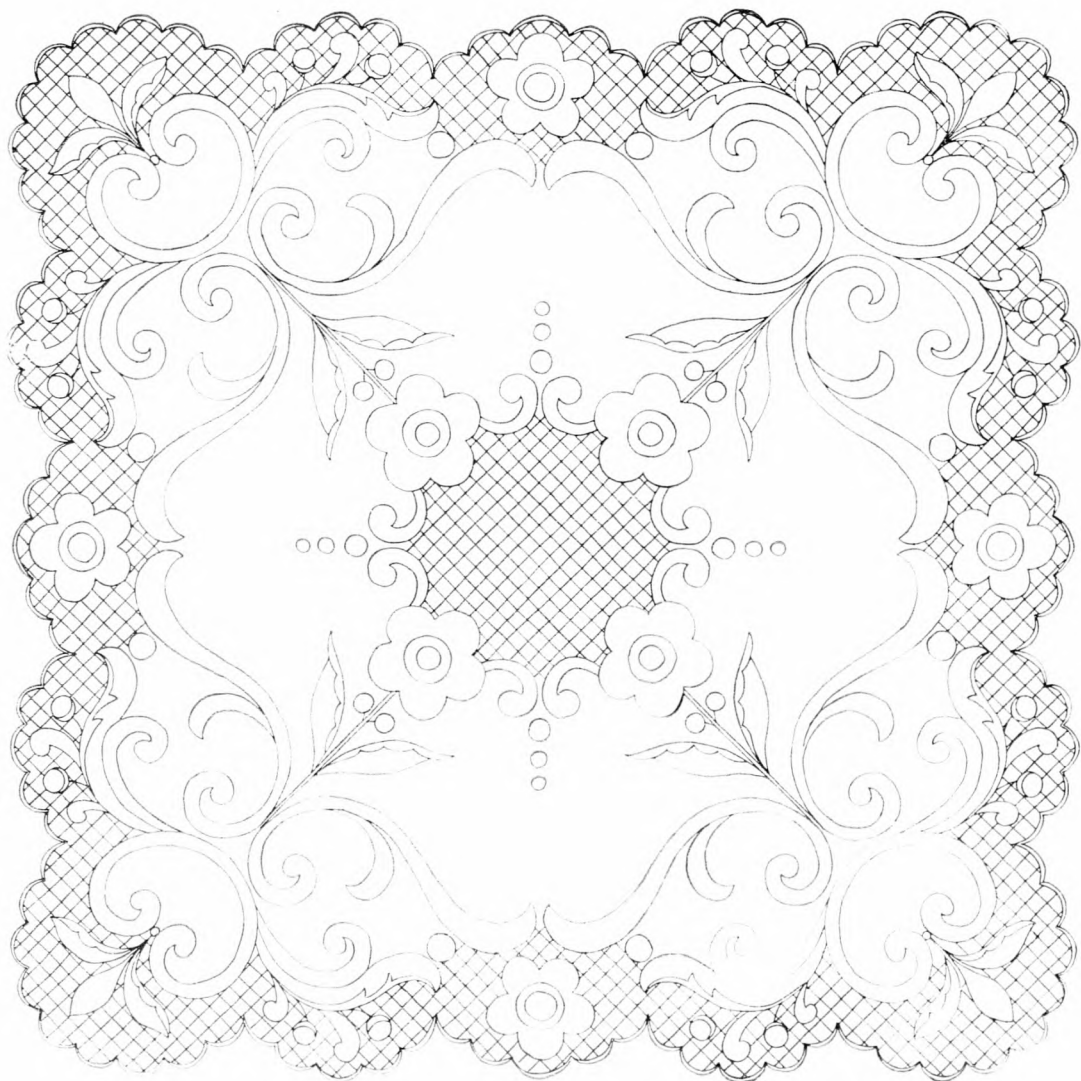

Katedes párna 40 55 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva, a hátlappal és kék ratét anyaggal együtt P 6.—

Gobelín hattyús tájkép. Művészi előfestéssel, 20 16 cm méretben, a kidolgozásához szükséges sellyemmel ára P 4.80

MAGYAR NŐK LAPJA

Dívtos tűll-terítő, 100×100 cm méretben, ekrűszínű tűllre előrajzolva, a himzéséhez aranyparna, zöld és koráll árnyalatú gyöngyfonállal együtt ára 20.— pengő. Készen 45.— pengő. Megrendelhető más színezéssel is a Muskáti Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régiposta-utca 12, vagy Szeged, Kárász-utca 3. Kézimunkakérdésekben 20 filléres válaszbélyeg ellenében készséggel küldünk felvilágosítást. Kézimunkák megrendelésénél a vásárlási könyv beküldendő